

ARTIKEL I

Het **Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft** wordt als volgt gewijzigd:

A

Na het opschrift van § 6.2 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 17a

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt verstaan onder:

algemeen gedeelte: middelen die niet behoren tot het totaal van de individuele saldi van de banken;

basisbedrag: bedrag ter grootte van $1\frac{2}{3}$ basispunt van de depositobasis;

basisbijdrage: bijdrage ter grootte van het basisbedrag;

bijzonder gedeelte: het totaal van de individuele saldi van de banken;

depositobasis: bedrag van de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's;

ex post bijdrage: bijdrage, bedoeld in artikel 23v, derde lid;

gegarandeerd deposito: deposito voor zover dit voor voldoening ingevolge het depositogarantiestelsel van de wet in aanmerking komt;

herstelbijdrage: bijdrage, bedoeld in artikel 23z, eerste lid;

incidentele individuele verhoging: verhoging als bedoeld in artikel 23w, tweede lid;

individueel normbedrag: bedrag, bedoeld in artikel 23m, eerste lid;

individueel saldo: som van de door een bank voldane basisbijdragen en bijdragen als bedoeld in artikel 23k, tweede lid, vermeerderd of verminderd met het aan die bank toegerekende rendement en, in voorkomend geval, de door die bank voldane suppleties en herstelbijdragen, verminderd met de individuele verlagingen en vermeerderd met de individuele verhogingen;

individuele doelomvang: bedrag gelijk aan een procent van het bedrag van de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's;

individuele verlaging: verlaging als bedoeld in de artikelen 23s, vierde lid en 23q, eerste lid;

risicobijdrage: bijdrage, bedoeld in artikel 23p, derde lid;

suppletie: bijkomende bijdrage, bedoeld in artikel 23m, zesde lid;

Stichting: Stichting depositogarantiefonds;

actuele toetsmoment: tijdstip waarop de Nederlandsche Bank vaststelt of het individuele saldo van een bank gelijk is aan het individuele normbedrag van die bank.

B

Artikel 19 komt te luiden:

Artikel 19

Indien de Nederlandsche Bank op grond van artikel 3:260, eerste lid, van de wet heeft besloten tot het in werking stellen van het depositogarantiestelsel, komen voor voldoening overeenkomstig deze paragraaf in aanmerking de vorderingen van:

- a. een ieder die deposito's op eigen naam en voor eigen rekening bij de betalingsonmachtige bank aanhoudt;
- b. een ieder die tezamen met een ander als bedoeld in onderdeel a op eigen naam al dan niet voor eigen rekening deposito's bij de betalingsonmachtige bank aanhouden;
- c. derden ten behoeve van wie degene als bedoeld in onderdeel a of b krachtens overeenkomst of wet op eigen naam deposito's bij de betalingsonmachtige bank aanhouden.

C

De artikelen 21 tot en met 23 worden vervangen door:

oprichting Stichting

Artikel 21

1. De Nederlandsche Bank voorziet in de oprichting van een Stichting die, onder de naam Stichting Depositogarantiefonds, zorg draagt voor het beheer en de instandhouding van een fonds, bestemd voor het aan de Nederlandsche Bank voldoen van:

- a. op grond van het depositogarantiestelsel uit te keren bedragen;
- b. ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet uit te keren bedragen die de Nederlandsche Bank beschikbaar stelt voor de overgang van deposito-overeenkomsten;
- c. de kosten die de Nederlandsche Bank maakt in verband met het depositogarantiestelsel.

2. De statuten van de Stichting behoeven de goedkeuring van Onze Minister. Onze Minister kan goedkeuring weigeren in het belang van een goede uitvoering van het depositogarantiestelsel of wegens onverenigbaarheid van de statuten met de wet of dit besluit.

3. Het bestuur van de Stichting is bevoegd de statuten te wijzigen. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing.

ontbinding Stichting

Artikel 22

1. Onze Minister is bevoegd de Stichting te ontbinden indien hij na overleg met de Nederlandsche Bank van oordeel is dat het voortbestaan van de Stichting niet langer wenselijk is.

2. Onze Minister bepaalt, na overleg met een representatieve vertegenwoordiging van banken, welke bestemming aan een eventueel batig liquidatiesaldo zal worden gegeven.

bestuur van de Stichting

Artikel 23

1. Het bestuur van de Stichting bestaat uit vijf leden en drie plaatsvervangende leden en is als volgt samengesteld:

a. twee leden en een plaatsvervangend lid voor die leden, benoemd door de Nederlandsche Bank;

b. twee leden en een plaatsvervangend lid voor die leden, benoemd door Onze Minister;

c. een lid en een plaatsvervangend lid voor dat lid, benoemd door een representatieve vertegenwoordiging van banken.

2. De bestuursleden, bedoeld in het eerste lid, zijn niet werkzaam bij of in dienst van het ministerie van Financiën dan wel een financiële onderneming. Voor zover een bestuurslid werkzaam is bij of in dienst van de Nederlandsche Bank, is dat lid in zijn dagelijkse werkzaamheden niet betrokken bij de uitvoering van het fondsbeheer van de Stichting.

3. De leden van het bestuur zijn geschikt in verband met de uitoefening van hun taken als bestuurslid van de Stichting en hun betrouwbaarheid staat buiten twijfel. De leden, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, zijn in het bijzonder deskundig met betrekking tot de bancaire sector.

4. Het bestuur kiest uit zijn midden een voorzitter en een plaatsvervangend voorzitter.

5. Een plaatsvervangend lid neemt slechts zitting in het bestuur bij ontstentenis van een zittende bestuurslid.

6. De leden van het bestuur worden benoemd voor een periode van ten hoogste vijf jaren. Zij zijn terstond herbenoembaar voor ten hoogste één periode.

7. Bestuursleden kunnen worden geschorst of ontslagen door Onze Minister na overleg met de Nederlandsche Bank en een representatieve vertegenwoordiging van banken.

werkzaamheden Stichting

Artikel 23a

De Stichting verricht slechts werkzaamheden in verband met de in artikel 21, eerste lid, bedoelde taak.

administratie

Artikel 23b

In de administratie van het fonds houdt de Stichting in ieder geval bij:

- a. het algemene gedeelte;
- b. het bijzondere gedeelte;
- c. per bank het individuele saldo; en
- d. de totale omvang van het fonds.

begroting

Artikel 23c

1. Het boekjaar van de Stichting loopt gelijk met het kalenderjaar.
2. Het bestuur van de Stichting stelt jaarlijks voor 1 november een begroting voor het volgende boekjaar op, houdende een schatting van de kosten die door de Stichting worden gemaakt in verband met het beheer en de instandhouding van het fonds.
3. De in het tweede lid bedoelde begroting behoeft de goedkeuring van Onze Minister.
4. In voorkomend geval doet de Stichting onverwijld mededeling aan Onze Minister van aanmerkelijke verschillen die ontstaan of dreigen te ontstaan tussen de werkelijke kosten en de begrote kosten van de Stichting onder vermelding van de oorzaak van de verschillen.

jaarrekening

Artikel 23d

1. Binnen vijf maanden na afloop van het boekjaar maakt het bestuur van de Stichting een jaarrekening over het afgelopen boekjaar op. De jaarrekening, waarin rekening en verantwoording wordt afgelegd van het financieel beheer en van de geleverde prestaties over het verstreken boekjaar, wordt ingericht zoveel mogelijk met overeenkomstige toepassing van titel 9 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. De jaarrekening gaat vergezeld van een verklaring als bedoeld in artikel 393, vijfde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, die is afgegeven door een door het bestuur van de Stichting aangewezen registeraccountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek. Bij de aanwijzing van de accountant bedingt de Stichting dat aan Onze Minister desgevraagd inzicht wordt geboden in de controlewerkzaamheden van de accountant die zien op het financieel verslag als bedoeld in artikel 23e, eerste lid, onderdeel b. Onze Minister kan nadere regels stellen ten aanzien van de controle van de jaarrekening door de registeraccountant.

3. De registeraccountant voegt bij de verklaring, bedoeld in het tweede lid, tevens:

- a. een verslag van zijn bevindingen omtrent de rechtmatigheid van de inning en besteding van de aan de Stichting gegeven gelden uit hoofde van dit besluit;
- b. een verslag van zijn bevindingen over de vraag of het beheer en de organisatie van de Stichting uit hoofde van dit besluit voldoen aan eisen van doelmatigheid; en
- c. een verslag van zijn bevindingen over de vraag of het vastgestelde beleggingsbeleid van de Stichting voldoet aan artikel 23f, derde lid.

financiële verantwoording

Artikel 23e

1. Zo spoedig mogelijk nadat de registeraccountant, de verklaring, bedoeld in artikel 23d, tweede lid, heeft afgegeven, stelt het bestuur van de Stichting de jaarrekening vast.

2. Het bestuur van de Stichting zendt zo spoedig mogelijk na vaststelling van de jaarrekening:

a. een afschrift van de jaarrekening met de daarbij behorende bescheiden aan de Nederlandsche Bank;

b. een financieel verslag over het afgelopen boekjaar aan Onze Minister.

3. Het verslag, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, bevat de volgende gegevens:

- a. het saldo van het fonds per ultimo van het boekjaar;
- b. het totaalbedrag van alle in het boekjaar ontvangen bijdragen van banken;
- c. het gedurende het boekjaar op de in het fonds aanwezige middelen behaalde rendement;

d. in voorkomend geval: de in het boekjaar op grond van artikel 23q aan de Nederlandsche Bank voldane bedragen;

e. het deel van de jaarrekening dat betrekking heeft op de door de Stichting in verband met het beheer en de instandhouding van het fonds gemaakte kosten;

f. de in artikel 23d, derde lid, onderdeel a, bedoelde bevindingen van de registeraccountant, voor zover deze betrekking hebben op de in onderdeel e bedoelde kosten;

g. de in artikel 23d, derde lid, onderdeel b, bedoelde bevindingen van de registeraccountant; en

h. de in artikel 23d, derde lid, onderdeel c, bedoelde bevindingen van de registeraccountant.

beleid m.b.t. belegging van in het depositogarantiefonds aanwezige middelen

Artikel 23f

1. De Stichting stelt het beleggingsbeleid ten aanzien van de in het fonds aanwezige middelen vast na overleg met een representatieve vertegenwoordiging van de banken.

2. De Nederlandsche Bank voert dit beleid namens de Stichting uit.

3. Het is de Stichting slechts toegestaan de middelen van het fonds aan te houden in:

a. tegoeden bij de Nederlandsche Bank; of

b. waardepapieren, luidende in euro, uitgegeven door een lidstaat van het eurogebied, met een looptijd of resterende looptijd van ten hoogste 24 maanden, die risicoarm zijn en binnen korte termijn geliquideerd kunnen worden.

inlichtingenrecht Onze minister

Artikel 23g

1. De Stichting verstrekt Onze Minister desgevraagd gegevens of inlichtingen die nodig zijn voor een onderzoek naar de toereikendheid van dit besluit of de wijze waarop de Stichting haar taak uitvoert of heeft uitgevoerd, indien dat ter wille van het uitoefenen van die taak nodig blijkt.

2. Onze Minister kan een derde opdragen de gegevens of inlichtingen die hem ingevolge het eerste lid zijn verstrekt te onderzoeken en aan hem verslag uit te brengen. Tevens kan Onze Minister de derde die in zijn opdracht handelt, machtigen namens hem gegevens of inlichtingen in te winnen, in welk geval het eerste lid van overeenkomstige toepassing is.

3. Onze Minister gebruikt de gegevens of inlichtingen die hij ingevolge het derde lid heeft verkregen uitsluitend voor het vormen van zijn oordeel over de toereikendheid van dit besluit of de wijze waarop de Stichting haar taak uitvoert of heeft uitgevoerd.

inlichtingenverplichting Stichting

Artikel 23h

In voorkomend geval deelt de Stichting aan Onze Minister mee dat er ontwikkelingen ontstaan die een gevaar vormen voor een goede uitvoering van haar taak.

taakverwaarlozing

Artikel 23i

1. Indien naar het oordeel van Onze Minister de Stichting haar taak ernstig verwaarloost, kan Onze Minister de noodzakelijke voorzieningen treffen.

2. Ter uitvoering van het eerste lid kan Onze Minister in ieder geval besluiten een of meer onderdelen van de taak van de Stichting zelf uit te voeren of door een ander te laten uitvoeren.

3. De voorzieningen worden, spoedeisende gevallen uitgezonderd, niet eerder getroffen dan nadat de Stichting in de gelegenheid is gesteld om binnen een door Onze Minister te stellen termijn alsnog haar taak naar behoren uit te voeren.

vaststelling basisbedrag

Artikel 23j

De Nederlandsche Bank stelt elk kwartaal voor elke bank de hoogte van het basisbedrag vast.

basisbijdrage

Artikel 23k

1. Een bank voldoet elk kwartaal aan de Stichting de basisbijdrage. De Stichting verhoogt het individuele saldo met het bedrag van de basisbijdrage. De bank voldoet de basisbijdrage totdat haar individuele saldo groter is dan of gelijk is aan haar individuele doelomvang.

2. Indien door de basisbijdrage de individuele doelomvang zou worden overschreden, voldoet de bank daarvoor in de plaats een zodanig bedrag dat daardoor de individuele doelomvang wordt bereikt.

3. De Nederlandsche Bank stelt elk kwartaal voor elke bank de hoogte van de basisbijdrage vast.

4. Voor het vaststellen van de basisbijdrage van een bank neemt de Nederlandsche Bank in aanmerking de depositobasis die wordt genoemd in de staten en gegevens, bedoeld in artikel 130, eerste lid, onderdelen a en c, van het Besluit prudentiële regels Wft, die de bank als laatste heeft overgelegd.

5. Ingeval het individuele saldo van een bank groter is geworden dan of gelijk is geworden aan haar individuele doelomvang, voldoet zij basisbijdragen na een individuele verlaging tot onder de individuele doelomvang, totdat haar individuele saldo weer groter is dan of weer gelijk is aan haar individuele doelomvang.

6. Indien een bank niet of niet tijdig de staten of gegevens, bedoeld in artikel 130, eerste lid, aanhef en onderdelen a en c, van het Besluit prudentiële regels Wft, heeft overgelegd, schat de Nederlandsche Bank de omvang van de depositobasis en stelt zij op basis van die schatting de basisbijdrage vast.

rendement

Artikel 23l

1. Een keer per jaar stelt de Stichting het rendement vast dat is behaald op de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen.

2. Indien een positief rendement is behaald op de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen, verhoogt de Stichting het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte. Indien het rendement negatief is, verlaagt de Stichting het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte.

3. De verhoging onderscheidenlijk verlaging van het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte geschiedt naar rato op basis van de verhouding tussen het gemiddelde van het algemene gedeelte en het gemiddelde van het bijzondere gedeelte over de periode waarin het rendement is behaald.

4. De Stichting rekent de verhoging van het bijzondere gedeelte toe aan de individuele saldi onderscheidenlijk slaat de verlaging van het bijzondere gedeelte om over de individuele saldi doordat zij de individuele saldi verhoogt onderscheidenlijk verlaagt naar rato op basis van de verhouding tussen de gemiddelden van elk saldo over de periode waarin het rendement is behaald.

individueel normbedrag en suppletie

Artikel 23m

1. Het individuele normbedrag op het actuele toetsmoment is een bedrag, waarvan de omvang als volgt wordt berekend:

- a) het individuele normbedrag, vastgesteld op het vorige toetsmoment, wordt gedeeld door de depositobasis op het vorige toetsmoment. Indien er voor een bank in het kwartaal voorafgaand aan het actuele toetsmoment geen individueel normbedrag is vastgesteld, wordt dit bedrag gesteld op nul;
- b) het aldus berekende bedrag wordt vermenigvuldigd met de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis;
- c) het aldus berekende bedrag wordt vermeerderd met een bedrag gelijk aan $\frac{1}{3}$ basispunt van de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis;
- d) het aldus berekende bedrag wordt vermeerderd met het totaal van de herstelbijdragen die de bank verschuldigd is geweest sinds het vorige toetsmoment, met dien verstande dat, indien de Nederlandsche Bank ingevolge artikel 23z, derde lid, heeft bepaald dat een herstelbijdrage in termijnen kan worden voldaan, slechts die termijnen in aanmerking worden genomen die op het toetsmoment moeten zijn voldaan;

- e) het aldus berekende bedrag wordt verminderd met de individuele verlagingen die hebben plaatsgevonden sinds het vorige toetsmoment;
- f) het aldus berekende bedrag wordt vermeerderd met de individuele verhogingen die hebben plaatsgevonden sinds het vorige toetsmoment;

2. Indien het ingevolge het eerste lid berekende bedrag groter is dan de individuele doelomvang, stelt de Nederlandsche Bank het individuele normbedrag voor het desbetreffende kwartaal gelijk aan de individuele doelomvang.

3. Op het actuele toetsmoment is het individuele saldo van een bank gelijk aan het individuele normbedrag dat is berekend op dat moment.

4. Op het actuele toetsmoment stelt de Nederlandsche Bank vast of het individuele saldo van een bank gelijk is aan het individuele normbedrag van die bank.

5. Voor de vaststelling, bedoeld in het vierde lid, gaat de Nederlandsche Bank uit van de hypothese dat de basisbijdrage die is verschuldigd in het kwartaal waarin de Nederlandsche Bank de vaststelling doet reeds is voldaan, en dat de in de voorgaande kwartalen in rekening gebrachte maar nog niet voldane bijdragen toch zijn voldaan.

6. Indien de Nederlandsche Bank vaststelt dat het individuele saldo van een bank, vermeerderd met de basisbijdrage die is verschuldigd in het kwartaal waarin zij de vaststelling doet, kleiner is dan het individuele normbedrag, is de bank een bijkomende bijdrage verschuldigd van een zodanige omvang dat het individuele saldo gelijk is aan het in het eerste lid bedoelde bedrag.

7. De Nederlandsche Bank stelt de hoogte van de suppletie vast.

8. De Stichting verhoogt het individuele saldo met het bedrag van de suppletie.

restitutie

Artikel 23n

1. Behoudens het vierde en zevende lid, vinden geen restituties van de Stichting aan een bank plaats.

2. Indien het individuele saldo van een bank kleiner is dan 1 procent van de depositobasis en de Stichting dit heeft verlaagd ingevolge artikel 23s, vierde lid, of artikel 23u, eerste lid, waarna de Stichting het individuele saldo heeft verhoogd ingevolge artikel 23w, stelt de Nederlandsche Bank vast of het individuele saldo ten gevolge van die verhoging groter is geworden dan 1 procent van de depositobasis.

3. Indien de Nederlandsche Bank heeft vastgesteld dat het individuele saldo groter is geworden dan 1 procent van de depositobasis, deelt zij dit mee aan de Stichting.

4. Nadat de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in het derde lid heeft gedaan, vermindert de Stichting het individuele saldo met een zodanig bedrag dat het individuele saldo gelijk is aan 1 procent van de individuele depositobasis en voldoet de Stichting dit bedrag aan de bank.

5. Indien het individuele saldo van een bank groter is dan 1 procent van de depositobasis en de Stichting dit heeft verlaagd ingevolge artikel 23s, vierde lid, of artikel 24u, eerste lid, waarna de Stichting het individuele saldo heeft verhoogd ingevolge artikel 23w, stelt de Nederlandsche Bank vast of het individuele saldo ten gevolge van die verhoging groter is geworden dan het individuele saldo dat bestond op het tijdstip onmiddellijk voorafgaand aan de individuele verlaging

6. Indien de Nederlandsche Bank heeft vastgesteld dat het het individuele saldo groter is geworden dan het individuele saldo dat bestond op het tijdstip onmiddellijk voorafgaand aan de individuele verlaging, deelt zij dit mee aan de Stichting.

7. Nadat de Nederlandsche Bank de mededeling, bedoeld in het zesde lid heeft gedaan, vermindert de Stichting het individuele saldo met een zodanig bedrag dat het individuele saldo gelijk is aan het individuele saldo dat bestond op het tijdstip onmiddellijk voorafgaand aan de individuele verlaging en voldoet de Stichting dit bedrag aan de bank.

maximering bijdragen

Artikel 23o

1. Het in een kalenderjaar door een bank ingevolge deze paragraaf te voldoen totale bedrag, verminderd met de voldane bedragen, bedoeld in artikel 23n, vierde en zevende lid, en vermeerderd met het door die bank ingevolge van paragraaf 6.1 te voldoen bedrag, is niet groter dan 5 procent van haar eigen vermogen van het laatste kalenderjaar, of, indien dat ontbreekt, van haar eigen vermogen dat zij het meest recent aan de Nederlandsche Bank heeft gerapporteerd.

2. Indien de solvabiliteits- of liquiditeitspositie van een bank daartoe aanleiding geeft, kan de Nederlandsche Bank in afwijking van het eerste lid elk kwartaal voor die bank een lager percentage dan het percentage, genoemd in het eerste lid, vaststellen voor het kalenderjaar waarin de Nederlandsche Bank dat percentage vaststelt. Na het verstrijken van dat kalenderjaar is weer het percentage van 5 van toepassing, tenzij de Nederlandsche Bank opnieuw een lager percentage vaststelt.

3. Indien een bank in een kalenderjaar door toepassing van het eerste of tweede lid minder hoeft te voldoen dan het totale bedrag dat zij had moeten voldoen zonder toepassing van het eerste of tweede lid, stelt de Nederlandsche Bank vast welke bedragen de eerstbedoelde bank voldoet ingevolge deze paragraaf en ingevolge paragraaf 6.1.

4. Indien de Nederlandsche Bank door toepassing van het eerste tot en met derde lid minder in rekening brengt dan het totale bedrag dat zij in rekening had gebracht zonder toepassing van het eerste tot en met derde lid:

- a) verhoogt de Stichting:

- het individuele saldo van die bank met het bedrag dat gelijk is aan de basisbijdrage, voor zover het in rekening gebrachte bedrag dat toelaat; en
 - indien de Stichting meer in rekening heeft gebracht dan de basisbijdrage, het algemene gedeelte met het resterende in rekening gebrachte bedrag; en.
- b) voldoet die bank een bedrag ter grootte van het verschil in het eerstvolgende kalenderjaar.

risicobijdrage

Artikel 23p

1. Bij ministeriële regeling worden nadere regels gesteld voor de indeling van banken in vier categorieën, gebaseerd op een benadering van de soliditeit van banken.
2. De Nederlandsche Bank deelt elke bank eenmaal per kwartaal in in een van de vier categorieën op grond van de nadere regels, bedoeld in het eerste lid.
3. De risicobijdrage is voor:
 - a. een bank in categorie I: nihil;
 - b. een bank in categorie II: 25 procent van haar basisbedrag;
 - c. een bank in categorie III: 50 procent van haar basisbedrag;
 - d. een bank in categorie IV: 100 procent van haar basisbedrag.
4. De Nederlandsche Bank stelt de hoogte van de risicobijdrage vast.
5. Een bank voldoet elk kwartaal aan de Stichting de risicobijdrage.
6. De Stichting verhoogt het algemene gedeelte met de risicobijdragen.
7. In afwijking van het derde lid voldoet een bank die in een kwartaal geen basisbijdrage is verschuldigd, in dat kwartaal evenmin een risicobijdrage indien in dat kwartaal het totaal van de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen groter is dan 2 procent van het totaal van de depositobases van alle banken.
8. Het is een ieder verboden bekendheid te geven aan gegevens over de indeling in de categorieën, bedoeld in het eerste lid.

uitkering Stichting aan DNB

Artikel 23q

1. Indien de Nederlandsche Bank heeft besloten tot de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel, maakt zij zo spoedig mogelijk een schatting van het totaal van de bedragen die zij verwacht te moeten uitkeren.
2. Indien de Nederlandsche Bank heeft besloten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet een bedrag beschikbaar te stellen voor de overgang van deposito-overeenkomsten, maakt zij zo spoedig mogelijk een schatting van het totaal van de bedragen die zij verwacht beschikbaar te stellen.

3. De Nederlandsche Bank deelt het totaal van de bedragen, bedoeld in het eerste en tweede lid, onverwijld mee aan de Stichting nadat zij de schatting heeft gemaakt.

4. Indien de Nederlandsche Bank haar schatting, bedoeld in het derde lid, heeft gewijzigd, deelt zij dit onverwijld mee aan de Stichting.

5. De Stichting voldoet zo spoedig mogelijk het totaal van de bedragen aan de Nederlandsche Bank tot een bedrag dat gelijk is aan de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen.

6. Nadat de Nederlandsche Bank de uitkeringen heeft gedaan, deelt zij aan de Stichting mee welk bedrag zij in totaal heeft uitgekeerd. Indien de uitgekeerde bedragen de geschatte uitkeringen overtreffen, voldoet de Stichting aan de Nederlandsche Bank het verschil. Indien de geschatte uitkeringen de uitgekeerde bedragen overtreffen, voldoet de Nederlandsche Bank aan de Stichting het verschil.

kosten

Artikel 23r

1. De Nederlandsche Bank deelt aan de Stichting een schatting mee van de kosten die zij in het komende boekjaar verwacht te maken in verband met het depositogarantiestelsel anders dan naar aanleiding van een inwerkingstelling van de depositogarantieregeling of een de overgang van deposito-overeenkomsten, bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet.

2. De Stichting voldoet de Nederlandsche Bank een voorschot voordat de Nederlandsche Bank de geschatte kosten maakt.

3. Na afloop van het boekjaar deelt de Nederlandsche Bank de Stichting mee welke kosten zij heeft gemaakt. Indien de werkelijke kosten de geschatte kosten overtreffen voldoet de Stichting aan de Nederlandsche Bank het verschil. Indien de geschatte kosten de werkelijke kosten overtreffen, voldoet de Nederlandsche Bank aan de Stichting het verschil.

4. De Nederlandsche Bank deelt aan de Stichting mee welke kosten zij heeft gemaakt in verband met de inwerkinstelling van het depositogarantiestelsel of de overgang van deposito-overeenkomsten, bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet.

5. De Stichting voldoet de kosten, bedoeld in het vierde lid, binnen een redelijke termijn.

verlaging n.a.v. inwerkingstelling van depositogarantiestelsel

Artikel 23s

1. Indien de Stichting een bedrag als bedoeld in artikel 23q aan de Nederlandsche Bank heeft voldaan of kosten naar aanleiding van een inwerkinstelling van de depositogarantieregeling heeft gemaakt, of indien de Nederlandsche Bank de door haar

naar aanleiding van een inwerkinstelling door haar van de depositogarantieregeling gemaakte kosten in verband met de uitvoering van het depositogarantiestelsel bij de Stichting in rekening heeft gebracht, verlaagt de Stichting het individuele saldo van de bank ten aanzien waarvan de Nederlandsche Bank het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld, met het bedrag van de door de Stichting aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding of de gemaakte kosten, met dien verstande dat door de verlaging het individuele saldo niet lager wordt dan € 0.

2. Indien het individuele saldo van de bank ten aanzien waarvan de Nederlandsche Bank het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld, ontoereikend is om de aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding te voldoen, verlaagt de Stichting, nadat zij het individuele saldo van de bank ten aanzien waarvan de Nederlandsche Bank het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld heeft verlaagd tot € 0, het bedrag van het algemene gedeelte, met dien verstande dat door de verlaging het algemene gedeelte niet lager wordt dan € 0.

3. Indien ook het bedrag van het algemene gedeelte ontoereikend is om de aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding te voldoen, verlaagt de Stichting, nadat zij het algemene gedeelte heeft verlaagd tot € 0, het bijzondere gedeelte met het resterende bedrag van de door de Stichting aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding, met dien verstande dat de door de verlaging het bijzondere gedeelte niet lager wordt dan € 0.

4. Het bedrag waarmee de Stichting het bijzondere gedeelte verlaagt, slaat zij om over de individuele saldi naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases die aanwezig waren bij de banken volgens de laatste rapportages die zijn gedaan voorafgaand aan het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht constateert ingevolge artikel 3:260, tweede lid, of een overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet plaatsvindt.

5. Indien de Stichting het individuele saldo van een bank verlaagt tot € 0, verlaagt zij de individuele saldi van de andere banken met het bedrag waarmee het desbetreffende individuele saldo niet verder kon worden verlaagd, met dien verstande dat door de verlaging geen individueel saldo lager wordt dan € 0. Het vierde lid is van overeenkomstige toepassing.

6. Indien een bank het totaal aan bedragen die de Stichting aan haar in rekening heeft gebracht niet of niet geheel aan de Stichting heeft voldaan, verlaagt de Stichting, in afwijking van het vijfde lid, het individuele saldo van een bank tot een bedrag lager dan € 0, tot een negatief bedrag dat gelijk is aan het bedrag dat de bank aan de Stichting nog moet voldoen.

verlaging n.a.v. overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling

3.5.4A van de wet

Artikel 23t

1. Ingeval een bank deposito's overneemt van een andere bank ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet, verlaagt de Stichting het individuele saldo van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten worden overgedragen met het bedrag van de door de Stichting aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding of de gemaakte kosten, met dien verstande dat door de verlaging het individuele saldo niet lager wordt dan € 0.

2. Indien het individuele saldo van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten worden overgedragen, ontoereikend is om de aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding te voldoen, verlaagt de Stichting, nadat zij het individuele saldo van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen heeft verlaagd tot € 0, het bedrag van het algemene gedeelte, met dien verstande dat door de verlaging het algemene gedeelte niet lager wordt dan € 0.

3. Artikel 23s, derde tot en met zesde lid, is van overeenkomstige toepassing.

verlaging n.a.v. lopende kosten

Artikel 23u

1. Indien de Stichting kosten, anders dan naar aanleiding van een inwerkingstelling van de depositogarantieregeling of een de overgang van deposito-overeenkomsten, bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet heeft gemaakt, of indien de Nederlandsche Bank kosten die zij heeft gemaakt anders dan naar aanleiding van een inwerkingstelling van de depositogarantieregeling of een de overgang van deposito-overeenkomsten, bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet bij de Stichting in rekening heeft gebracht, verlaagt de Stichting het bedrag van het algemene gedeelte, met dien verstande dat door de verlaging het algemene gedeelte niet lager wordt dan € 0.

2. Artikel 23s, derde tot en met zesde lid, is van overeenkomstige toepassing.

ex post bijdrage

Artikel 23v

1. In voorkomend geval stelt de Stichting de Nederlandsche Bank ervan in kennis dat de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen niet toereikend zijn om:

a. aan de Nederlandsche Bank het bedrag dat deze ingevolge het depositogarantiestelsel moet uitkeren, te voldoen;

b. aan de Nederlandsche Bank het bedrag dat deze ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet beschikbaar heeft gesteld, te voldoen;

c. de kosten die door de Stichting worden gemaakt, te voldoen; of

d. de kosten die door de Nederlandsche Bank in verband met het depositogarantiestelsel worden gemaakt en aan de Stichting in rekening zijn gebracht te vergoeden.

2. Indien de Nederlandsche Bank in een geval als bedoeld in het eerste lid voortgaat met het uitkeren van vergoedingen, besluit de Nederlandsche Bank dat het geheel van de banken aan de Stichting een bedrag voldoet dat gelijk is aan het bedrag waarmee de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen ontoereikend zijn. De Nederlandsche Bank stelt de hoogte van dit bedrag vast.

3. De banken voldoen deze bijdrage naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases die aanwezig waren bij de banken volgens de laatste rapportages die zijn gedaan voorafgaand aan het tijdstip waarop:

a. de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht heeft geconstateerd ingevolge artikel 3:260, tweede lid, van de wet;

b. een bank deposito's overneemt van een andere bank ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet

c. de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen niet meer toereikend zijn om de kosten te voldoen die door de Stichting zijn gemaakt.

d. de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen niet meer toereikend zijn om de kosten te voldoen die door de Nederlandsche Bank in verband met het depositogarantiestelsel worden gemaakt en aan de Stichting in rekening zijn gebracht.

4. Zodra de Stichting een bijdrage als bedoeld in het derde lid heeft ontvangen, betaalt zij deze aan de Nederlandsche Bank.

5. In afwijking van artikel 18, is ook degene die op de dag waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht constateert ingevolge artikel 3:260, tweede lid, van de wet, of waarin een bank deposito's overneemt van een andere bank ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet, voldeed aan de in artikel 18 genoemde criteria, maar daarna niet meer, de ex post bijdrage verschuldigd, met uitzondering van degene ten aanzien van wie de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht heeft geconstateerd of van wie de deposito's ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet zijn overgedragen.

incidentele individuele verhoging

Artikel 23w

1. Indien de Nederlandsche Bank door de uitoefening van de rechten waarin zij is getreden ingevolge artikel 3:261, derde lid, van de wet, of door de indiening van de vordering, bedoeld in artikel 3:159k, derde lid, van de wet, een bedrag heeft ontvangen, voldoet zij dit bedrag aan de Stichting.

2. Indien de Nederlandsche Bank meer heeft uitgekeerd dan zij van de Stichting heeft ontvangen, brengt zij dit meerdere in mindering op het bedrag dat zij aan de Stichting voldoet ingevolge het eerste lid.

3. Indien de Stichting een bedrag ingevolge het eerste lid heeft ontvangen, verhoogt zij daarmee het bijzondere gedeelte.

4. De Stichting rekent het bedrag waarmee zij het bijzondere gedeelte ingevolge het tweede lid heeft verhoogd, toe aan de individuele saldi naar rato op basis van de verhouding tussen de totalen van alle banken van:

a. de bedragen waarmee de individuele saldi ingevolge artikel 23s, vierde lid, zijn verlaagd als gevolg van een vergoeding die is voldaan aan de depositohouders van de bank waartegen de Nederlandsche Bank haar rechten heeft uitgeoefend; en

b. de ex post bijdragen die de banken hebben voldaan naar aanleiding van de betalingsonmacht of de overdracht van deposito-overeenkomsten van de bank waarvan de Nederlandsche Bank het bedrag, bedoeld in het eerste lid, heeft ontvangen.

5. De individuele verhoging naar aanleiding van de uitoefening door de Nederlandsche Bank van rechten tegen een bank is niet groter dan de som van de individuele verlaging en de ex post bijdrage die heeft plaatsgevonden onderscheidenlijk in rekening is gebracht naar aanleiding van de betalingsonmacht of de overdracht van deposito-overeenkomsten van de bank waarvan de Nederlandsche Bank het bedrag, bedoeld in het eerste lid, heeft ontvangen.

verhoging van het algemene gedeelte

Artikel 23x

1. Indien de Nederlandsche Bank op grond van artikel 23w, eerste lid, een bedrag aan de Stichting voldoet dat groter is dan de som van het bedrag waarmee de Stichting de individuele saldi ingevolge artikel 23s, vierde lid, heeft verlaagd en de ex post bijdragen die in rekening zijn gebracht naar aanleiding van de betalingsonmacht van die betalingsonmachtige bank of de overgang van deposito's, verhoogt de Stichting het bedrag van het algemene gedeelte met een bedrag ter grootte van het verschil.

2. Indien de Stichting een bedrag heeft voldaan aan de Nederlandsche Bank voor de voldoening van bedragen die de Nederlandsche Bank heeft moeten uitkeren ingevolge Afdeling 3.5.4A voor de overgang van deposito-overeenkomsten, is het bedrag waarmee de Stichting ingevolge het eerste lid het algemene gedeelte verhoogt, ten hoogste het bedrag waarmee de Stichting het algemene gedeelte heeft verlaagd ingevolge artikel 23s, tweede lid.

3. Indien een onderneming niet langer voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria, verlaagt de Stichting het individuele saldo van die onderneming tot € 0, en verhoogt de Stichting het algemene gedeelte met het bedrag waarmee zij het individuele

saldo van die bank heeft verlaagd, tenzij het een bank betreft naar aanleiding van wiens betalingsonmacht de Nederlandsche Bank het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld of waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet.

verhoging van het individuele saldo van de overnemende bank

Artikel 23ij

Indien na de verhoging, bedoeld in artikel 23x, tweede lid, nog een bedrag resteert, verhoogt de Stichting het individuele saldo van de bank die de deposito's ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet heeft overgenomen met het resterende bedrag, indien op die bank paragraaf 3.5.6.1 of 3.5.6.2 van de wet van toepassing is.

herstelbijdrage

Artikel 23z

1. Indien de totale omvang van de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen kleiner is dan 0,5 procent van de omvang van de depositobases van alle banken doordat de Stichting een vergoeding als bedoeld in artikel 23q aan de Nederlandsche Bank heeft voldaan, kan de Nederlandsche Bank naar aanleiding van die vergoeding eenmalig de banken verplichten tot gezamenlijk het voldoen van een bijdrage van ten hoogste 0,5 procent van het totaal van de depositobases van alle banken.

2. De banken voldoen de herstelbijdragen naar rato op basis van de verhouding tussen de gegarandeerde deposito's die bij elke bank worden aangehouden volgens de rapportages die zijn gedaan in het kwartaal waarin de Stichting de vergoeding ingevolge artikel 23q aan de Nederlandsche Bank heeft voldaan.

3. De Nederlandsche Bank kan bepalen dat de bijdrage, bedoeld in het eerste lid, in termijnen wordt voldaan. De termijnen kunnen per bank verschillen.

4. De Stichting verhoogt het individuele saldo van een bank met het bedrag van de door die bank betaalde herstelbijdrage.

fusie, splitsing en deposito-overname

Artikel 23aa

1. Ingeval twee of meer banken fuseren in de zin van artikel 309 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek of een bank deposito's van een andere bank overneemt, anders dan ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet, voegt de Stichting de individuele saldi van hen samen tot het individuele saldo van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank en berekent zij het individuele normbedrag voor die bank door de meest recent vastgestelde individuele normbedragen van de fuserende banken bij elkaar op te tellen

onderscheidenlijk door meest recent vastgestelde de individuele normbedragen van de overdragende bank en de verkrijgende bank bij elkaar op te tellen.

2. Bij de berekening van het individuele normbedrag van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank op het eerste toetsmoment volgend op het fuseren of overnemen van deposito's gaat de Nederlandsche Bank uit van de hypothese dat het op het vorige toetsmoment bestaande individuele normbedrag en de depositobasis van de bank waarvan de deposito's overgaan reeds waren opgeteld bij het individuele normbedrag onderscheidenlijk de depositobasis van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank.

3. Indien een bank wordt gesplitst in de zin van artikel 334a, tweede of derde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, splitst de Stichting het individuele saldo naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases van de bank of banken die het vermogen of een deel daarvan van de splitsende bank verkrijgen onderscheidenlijk die banken en de splitsende bank en wordt het individuele normbedrag gesplitst naar rato op basis van dezelfde verhouding.

4. Indien een deel van de deposito-overeenkomsten wordt overgedragen aan een andere bank of andere banken, splitst de Stichting het individuele saldo naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases van de overdragende bank en de overnemende bank of banken en splitst zij het individuele normbedrag naar rato op basis van dezelfde verhouding.

overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet Artikel 23bb

1. Voor de toepassing van artikel 23aa wordt met een fusie, splitsing en deposito-overname gelijkgesteld een overgang van deposito-overeenkomsten als bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet.

2. Bij de toepassing van artikel 23aa, eerste lid, op een overname van deposito's als bedoeld in Afdeling 3.4.5A van de wet:

a. verlaagt de Stichting

het individuele normbedrag met hetzelfde bedrag als waarmee zij het individuele saldo ingevolge artikel 23t heeft verlaagd, met dien verstande dat het individuele normbedrag niet lager kan worden dan € 0; en

b. voegt de Stichting daarna de individuele saldi van hen samen tot het individuele saldo van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank en berekent zij het individuele normbedrag voor die bank op basis van de nieuwe depositobasis.

3. Bij de berekening van het individuele normbedrag van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank op het eerste toetsmoment volgend op het overnemen van deposito's gaat de de Nederlandsche Bank uit van de hypothese dat de op het vorige toetsmoment

bestaande depositobasis van de bank waarvan de deposito's overgaan reeds waren opgeteld bij de depositobasis van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank.

facturering, betaaltermijn en tijdstip verhoging individueel saldo

Artikel 23cc

1. De Nederlandsche Bank stelt een bank in kennis van de hoogte van de basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage en herstelbijdrage en deelt de bank mee dat deze bedragen dienen te worden voldaan aan de Stichting.

2. Indien toepassing is gegeven aan artikel 23o stelt de Nederlandsche Bank een bank tevens in kennis daarvan en deelt zij aan de desbetreffende bank mee dat in het eerstvolgende jaar, bedoeld in het vierde lid, aanhef en onderdeel b, van dat artikel het bedoelde bedrag dient te worden voldaan aan de Stichting.

3. De Nederlandsche Bank bepaalt de termijn waarin de in rekening gebrachte bijdragen en het bedrag, bedoeld in artikel 23o, vierde lid, aanhef en onderdeel b, moeten zijn voldaan en vermeldt deze in de mededeling, bedoeld in het eerste lid onderscheidenlijk tweede lid.

4. Een bank voldoet de ingevolge het eerste en tweede lid in rekening gebrachte bijdragen binnen de door de Nederlandsche Bank bepaalde termijn.

5. De Stichting verhoogt het individuele saldo van een bank en het algemene gedeelte onverwijld nadat zij de in rekening gebrachte bijdragen heeft ontvangen.

6. De vastgestelde bedragen van de basisbijdrage, suppletie en risicobijdrage zijn verschuldigd over het kwartaal waarop de vaststelling betrekking heeft.

mededelingen over en weer van de Nederlandsche Bank en de Stichting

Artikel 23dd

1. De Nederlandsche Bank deelt elk kwartaal aan de Stichting mee:

a. aan welke banken zij heeft meegedeeld dat zij een bedrag aan de Stichting dienen te voldoen;

b. de hoogte van elk bedrag; en

c. of het in rekening gebrachte bedrag een basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage dan wel herstelbijdrage is.

2. In voorkomend geval deelt de Nederlandsche Bank aan de Stichting mee dat een bank niet langer voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria.

3. De Stichting deelt elk kwartaal aan de Nederlandsche Bank mee wat de hoogte van elk individueel saldo en de totale fondsomvang is.

groep banken

Artikel 23ee

1. De Nederlandsche Bank kan, op verzoek van een groep banken:
 - a. de depositobasis van deze groep als geheel in aanmerking nemen;
 - b. de groep als geheel eenmaal per kwartaal in een van de vier categorieën, bedoeld in artikel 23p, tweede lid, indelen;
 - c. voor de groep als geheel de hoogte van de basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage en herstelbijdrage vaststellen en aan een tot deze groep behorende bank mededelen dat deze bedragen dienen te worden voldaan aan de Stichting; en
 - d. bepalen dat een tot deze groep behorende bank alle door de tot deze groep behorende banken in totaal verschuldigde bijdragen betaalt.
2. De tot de groep behorende bank, bedoeld in het eerste lid, onderdelen c en d, wordt in het verzoek aangewezen.
3. De Nederlandsche Bank voldoet in elk geval aan het verzoek indien de tot die groep behorende banken zijn geconsolideerd in de balans van de aangewezen bank.
4. Indien de tot de groep behorende bank, bedoeld in het eerste lid, onderdeel d, niet of niet behoorlijk voldoet aan haar verplichting alle door de tot de groep behorende banken in totaal verschuldigde bedragen te betalen, kan de Nederlandsche Bank besluiten de indeling, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, de vaststelling en de mededeling, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c en de bepaling, bedoeld in het eerste lid, onderdeel d, niet langer toe te passen.

groep banken die is aangesloten bij een centrale kredietinstelling

Artikel 23ff

1. In geval van een groep banken die bij ministeriële regeling ingevolge artikel 3:111 van de wet is vrijgesteld van het toezicht door de Nederlandsche Bank op de naleving van de in dat artikel genoemde artikelen:
 - a. neemt de Nederlandsche Bank de depositobasis van die groep en de centrale kredietinstelling als één geheel in aanmerking;
 - b. deelt de Nederlandsche Bank die groep en de centrale kredietinstelling als één geheel eenmaal per kwartaal in een van de vier categorieën, bedoeld in artikel 23p, tweede lid in;
 - c. stelt de Nederlandsche Bank voor die groep en de centrale kredietinstelling als één geheel de hoogte van de basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage en herstelbijdrage vast en deelt aan de centrale kredietinstelling mee dat deze bedragen dienen te worden voldaan aan de Stichting; en
 - d. betaalt de centrale kredietinstelling alle door de tot die groep behorende banken en haarzelf als één geheel verschuldigde bijdragen.

voldoen bijdragen beneden bepaald bedrag

Artikel 23gg

De Nederlandsche Bank kan bepalen dat basisbijdragen, herstelbijdragen en suppleties beneden een door haar vast te stellen bedrag, niet behoeven te worden voldaan.

D

Artikel 29 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het tweede lid komt te luiden:

2. Indien financiële ondernemingen een bedrag aan de Nederlandsche Bank hebben betaald op grond van de artikelen 11 of 13, keert de Nederlandsche Bank de baten die zij ontvangt ingevolge het in het eerste lid bedoelde verhaal, uit aan die ondernemingen. Bij de uitkering zal het vastgestelde omslagpercentage worden gebruikt.

3. Na het tweede lid wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. Indien de Stichting, bedoeld in artikel 22 een bedrag aan de Nederlandsche Bank heeft betaald op grond van de artikelen 23q of 23v vierde lid, keert de Nederlandsche Bank de baten die zij ontvangt ingevolge het in het eerste lid bedoelde verhaal, uit aan die stichting.

E

Artikel 29.03 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt «vierde lid» vervangen door: tweede lid.

2. In het vierde lid wordt «vierde lid van dit artikel» vervangen door: derde lid.

F

In artikel 29.04 wordt «artikel 29.01, eerste lid» vervangen door: artikel 29.01, tweede lid.

G

In artikel 29.05, tweede lid, vervalt de zinsnede «Nog toelichten».

H

Bijlage B wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel 1 wordt «Financiële instrumenten» vervangen door:
Instrumenten.
2. Onderdeel 10 vervalt, onder vernummering van onderdelen 11 en 12 tot 10 en 11.

ARTIKEL II

Het **Besluit prudentiële regels** wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 130, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel a wordt na de zinsnede «Deel Prudentieel toezicht financiële ondernemingen van de wet» ingevoegd: en ten behoeve van de uitvoering van de bij of krachtens dat deel gestelde regels met betrekking tot het depositogarantiestelsel.
2. In onderdeel b vervalt het woord «en» na de puntkomma.
3. Onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel b, onder 3°, door:
«; en» wordt na onderdeel b een onderdeel toegevoegd, luidende:
 - c. gegevens met betrekking tot de uitvoering van het depositogarantiestelsel, met betrekking tot het bedrag van de aangehouden gegarandeerde deposito's.

B

Artikel 131, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel g wordt na de zinsnede «het toezicht op de naleving van het Deel Prudentieel toezicht financiële ondernemingen van de wet» ingevoegd: en ten behoeve van de uitvoering van de bij of krachtens dat deel gestelde regels met betrekking tot het depositogarantiestelsel.
2. In onderdeel h wordt na de zinsnede «de staten» ingevoegd: en de gegevens.

ARTIKEL III

Voor de plaatsing van dit besluit in het Staatsblad stelt Onze Minister de verwijzing naar de artikelen van de Wet op het financieel toezicht waarnaar wordt verwezen vast.

ARTIKEL IV

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Financiën,

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleiding

1.1 ALGEMEEN

Op grond van de Europese richtlijn depositogarantiestelsels¹ heeft Nederland een depositogarantiestelsel. Dit depositogarantiestelsel garandeert deposito's wanneer een bank in betalingsonmacht verkeert. Deze deposito's worden tot ten hoogste € 100.000 per depositohouder per bank vergoed door de Nederlandsche Bank (hierna: DNB). Alle banken die een Nederlandse bankvergunning hebben, nemen verplicht deel aan het depositogarantiestelsel. Tot nu toe was het zo dat, wanneer DNB het depositogarantiestelsel in werking had gesteld, de vergoedingen die DNB aan de depositohouders heeft voldaan, werden omgeslagen over de overige deelnemende banken. Hiermee was het depositogarantiestelsel tot de inwerkingtreding van dit besluit een ex post gefinancierd stelsel: eerst na de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel werd van de overige banken verlangd dat zij een bedrag betaalden aan DNB.

Het depositogarantiestelsel heeft zijn noodzaak bewezen tijdens de financiële crisis in 2008, maar deze periode bracht ook een aantal punten aan het licht die voor verbetering vatbaar zijn. De opgedane ervaring met de werking van het depositogarantiestelsel alsmede ontwikkelingen in het bankwezen (kredietcrisis, faillissement van enkele banken) waren aanleiding te onderzoeken hoe het depositogarantiestelsel kon worden verbeterd. In 2009 is hiertoe een rapport opgesteld door een tripartiete werkgroep van het Ministerie van Financiën, DNB en de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) dat vervolgens is aangeboden aan de Tweede Kamer.² Mede op basis van dit rapport heeft het toenmalige kabinet zich voorgenomen het depositogarantiestelsel zodanig te hervormen dat het stelsel ex ante gefinancierd wordt, waarbij de bijdrages mede afhankelijk zijn van het risicoprofiel van de banken.³ Begin 2011 heeft de Minister aangekondigd ernaar te streven dat deze wijziging medio 2012 in

¹ Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG 1994, L 135), geïmplementeerd in Afdeling 3.5.6 van de Wet op het financieel toezicht.

² Zie brief van de Minister van Financiën, Kamerstukken II 2008/09; 31 371, nr. 216.

³ Zie Kabinetsvisie op de toekomst van de financiële sector, Kamerstukken II 2008/09; 32 013, nr. 1.

werking treedt.⁴ De banken die op 1 juli 2012 een Nederlandse bankvergunning hebben betalen vanaf die datum bijdragen aan het depositogarantiefonds. Zij bouwen in beginsel in vijftien jaar tijd een fonds op met een omvang van 1 procent van de gedekte deposito's.

1.2. VOORDELEN VAN EX ANTE FINANCIERING MET RISICOGEDIFFERENTIEERDE BIJDRAGEN

Met de introductie van ex ante financiering wordt een aantal doelen nagestreefd. Een eerste doel is de uiteindelijk faillierende bank mee te laten betalen aan het depositogarantiestelsel, iets dat niet mogelijk is onder ex post financiering. In de tweede plaats wordt de geloofwaardigheid van het depositogarantiestelsel voor de depositohouders bevorderd: zij weten dat er daadwerkelijk geld wordt gespaard, zodat er meer zekerheid bestaat dat zij bij een deconfiture van hun bank een vergoeding ontvangen. Ex ante financiering helpt, in de derde plaats, in het spreiden van de kosten van het depositogarantiestelsel over de tijd; banken behoeven minder te betalen op het moment dat een bank failliet gaat; het is, met andere woorden, minder procyclisch. Ten slotte is het bij ex ante financiering effectiever om risicogedifferentieerde premies te hanteren, omdat zij vooraf al een sturende werking hebben.

1.3. VOORSTEL EUROPESE COMMISSIE TOT WIJZIGING RICHTLIJN DEPOSITOGARANTIESTELS

De Europese Commissie heeft medio 2010 een voorstel tot wijziging van de richtlijn inzake depositogarantiestelsels gepubliceerd, waarover tijdens de voorbereiding van het thans voorliggende besluit wordt onderhandeld.⁵ Dit voorstel richt zich onder andere op harmonisering van de financiering van het depositogarantiestelsel, zodat in heel Europa depositogarantie ex ante wordt gefinancierd op basis van risicogedifferentieerde premies. Bij de vormgeving van het nieuwe depositogarantiestelsel is uitdrukkelijk rekening gehouden met de ontwikkelingen in Europa.

Op deze manier wordt zo veel mogelijk voorkomen dat het stelsel na introductie snel en fundamenteel moet worden aangepast. Uiteraard is niet op voorhand uit te sluiten dat de Nederlandse systematiek op enig aspect zal moeten worden aangepast, maar vooralsnog lijken de fundamenten te passen binnen wat in Europa wordt besproken. Op dit moment staat niet vast wat in de uiteindelijke richtlijn de individuele doelomvang zal zijn en hoe lang de opbouwtermijn zal zijn. Zelfs in het geval waarin

⁴ Zie verslag van een Algemeen Overleg, Kamerstukken II 2010/11; 21 501-07, nr. 791, blz. 14.

⁵ Europese Commissie, Voorstel voor een Richtlijn van het Europese Parlement en de Raad, inzake de depositogarantiestelsels herschikking, COM nr. (2010) 368, 12 juli 2010. De laatste openbare versie is beschikbaar via ec.europa.eu/internal_market/bank/guarantee/index_en.htm. De Nederlandse reactie hierop is te vinden onder <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2010/09/07/kamerbrief-inzake-informatievoorziening-over-nieuwe-commissievoorstellen.html>.

beide factoren in de uiteindelijke richtlijn zouden afwijken van hetgeen in de thans voorliggende AMvB wordt bepaald, betekent dat nog niet dat de banken hun systemen geheel anders moeten inrichten. Wel zou dat consequenties hebben voor de bedragen die per kwartaal moeten worden voldaan. Ook voor wat betreft de institutionele inrichting van het depositogarantiestelsel worden geen problemen verwacht (in Nederland is DNB uitvoerder van het depositogarantiestelsel, en wordt de Stichting beheerder van het fonds). De richtlijn geeft lidstaten hierin vrij veel ruimte, omdat de verschillen in institutionele inrichting tussen lidstaten vrij groot zijn.

2. Fondsvorming

2.1 FONDSVORMING EN INDIVIDUEEL SALDO

Ex ante financiering houdt in dat een depositogarantiefonds wordt gevormd. Dit fonds wordt beheerd door een stichting met de naam 'Stichting depositogarantiefonds' (hierna te noemen: de Stichting). De Stichting wordt eigenaar van de middelen in het fonds. Deze middelen zijn bestemd voor het aan DNB vergoeden van zowel bedragen die DNB dient uit te keren ingevolge het depositogarantiestelsel en de overdracht van deposito-overeenkomsten, bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet, als kosten die zijn gemaakt ten behoeve van het depositogarantiestelsel. Ook de kosten die de Stichting maakt voor het uitvoeren van haar taak worden bekostigd uit de middelen van het fonds. Het depositogarantiefonds wordt gevormd door risicogedifferentieerde bijdragen van banken waarop het depositogarantiestelsel van toepassing is.

Er zijn verschillende opties onderzocht voor het beheer en de instandhouding van het depositogarantiefonds, maar alternatieven voor de vorming van een stichting zijn niet wenselijk. Wanneer de middelen bij DNB worden ondergebracht, zou DNB eigenaar zijn van de middelen, hetgeen vanuit accountancy-technisch oogpunt ongewenst is. Een alternatief is het beheer en de instandhouding van het fonds door het Rijk te laten plaatsvinden. De middelen uit het fonds zouden dan in de rijksbegroting moeten worden meegenomen. Ook dit alternatief is ongewenst, omdat de financiering van het depositogarantiestelsel een verantwoordelijkheid is van de bankensector, niet van de Staat. Gekozen is voor de optie waarbij het fonds wordt ondergebracht in een stichting die los staat van het Rijk of DNB. De stichtingsvorm is veel eenvoudiger op te tuigen dan bijvoorbeeld een N.V. of een B.V. Deze eenvoudigere vorm past beter bij de beperkte taak die de Stichting krijgt. Dat geldt ook voor de omstandigheid dat een stichting geen aandeelhouders heeft en daardoor transparanter is. Tenslotte ging ook de voorkeur van de banken uit naar een vormgeving waarbij hun bijdragen in een aparte entiteit zouden worden ondergebracht.

Benadrukt wordt dat de door de banken voldane bijdragen eigendom worden van de Stichting. De Stichting restitueert niets aan de banken, behoudens in een zeer uitzonderlijk geval. De Stichting administreert wel hoeveel elke bank in het fonds heeft gestort. De Stichting doet dat door voor elke bank een 'individueel saldo' bij te houden. Het individuele saldo is het bedrag dat de desbetreffende bank in totaal heeft voldaan aan hierna beschreven bijdragen, uitgezonderd de risicobijdragen, vermeerderd met het rendement dat volgens een hierna beschreven rekenmethode is toegerekend aan het individuele saldo, verminderd met de hierna te bespreken individuele verlagingen en vermeerderd met de hierna te bespreken individuele verhogingen. Aangezien de banken geen eigendomsrecht noch enig ander recht hebben op dat saldo is niet gekozen voor een woord als 'depot' of 'tegoed'; 'depot' zou met een vorm van bewaargeving kunnen worden geassocieerd en 'tegoed' zou kunnen suggereren dat de banken de door hen voldane bedragen tegoed zouden hebben. De enige aan wie de Stichting de gelden uitkeert is DNB, namelijk ingeval DNB vergoedingen ingevolge het depositogarantiestelsel moet voldoen en ingeval DNB kosten in de uitvoeringstaken voor het depositogarantiefonds heeft gemaakt. In het bijzonder wordt opgemerkt dat geen bedragen worden gerestitueerd aan bijvoorbeeld banken die zich naar een ander land hebben verplaatst of niet langer hun bedrijf uitoefenen.

Er is voor gekozen in de tekst van het besluit te bepalen dat de bijdragen aan de Stichting worden voldaan, niet aan het fonds. Het fonds zelf is immers geen juridische entiteit; het fonds wordt beheerd door de Stichting.

De wettelijke grondslag om bij besluit nadere regels te stellen met betrekking tot deze Stichting is opgenomen in artikel 3:259a van de Wet op het financieel toezicht (hierna: Wft), welk artikel is voorgesteld bij het wetsvoorstel bijzondere maatregelen financiële ondernemingen.⁶

2.2 OMVANG VAN HET DEPOSITOGARANTIEFONDS

De omvang van het depositogarantiefonds waarnaar wordt toegewerkt wordt de 'doelomvang' van het fonds genoemd. Uitgangspunt voor het berekenen van de doelomvang van het fonds is het bedrag dat bij alle in aanmerking komende banken aan gegarandeerde deposito's wordt aangehouden; dit wordt de 'totale depositobasis' genoemd. Het begrip 'gegarandeerd deposito' is ingevoerd bij het wetsvoorstel voor de Wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen in artikel 3:159a Wft. Een gegarandeerd deposito is een deposito voor zover dit voor vergoeding ingevolge het depositogarantiestelsel in aanmerking komt. De woorden 'voor zover' zijn opgenomen omdat er ook deposito's zijn die niet zijn gegarandeerd. In twee gevallen zijn deposito's niet of niet geheel gegarandeerd. Ten eerste zijn er deposito's die op zich wel onder de

⁶ Kamerstukken II 2011/12, 33 059, nr. 3.

definitie van 'deposito' vallen, maar die van de dekking van het depositogarantiestelsel worden uitgesloten. Categorieën van personen wier deposito's van dekking zijn uitgesloten worden genoemd in Bijlage A van het besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft, en deposito's die van dekking worden uitgesloten worden genoemd in Bijlage B.

Ten tweede zijn er deposito's die niet worden uitgesloten in Bijlagen A en B, maar die groter zijn dan €100.000; DNB vergoedt maximaal € 100.000 per depositohouder per bank. Het bedrag dat € 100.000 te boven gaat is niet gegarandeerd.

De doelomvang van het fonds is 1 procent van de totale depositobasis van alle banken gezamenlijk. Ultimo september 2009 werd ongeveer 390 miljard euro aan deposito's gedekt door het depositogarantiestelsel⁷. Dit heeft tot gevolg dat de beoogde doelomvang van het fonds circa 4 miljard euro zou bedragen in de hypothese dat de depositobasis gelijk zou blijven. Door autonome groei van de depositobasis - de laatste jaren gemiddeld ruim 5 procent⁸ - zal de omvang van de door het depositogarantiestelsel gedekte deposito's en daarmee de beoogde doelomvang van het fonds in euro's evenwel toenemen. Daarnaast zal door de wijziging van de richtlijn die werd voorbereid tijdens de voorbereiding van het thans voorliggende besluit, de categorie gegarandeerde deposito's enigszins worden uitgebreid. Zo komen bijvoorbeeld ook groot-zakelijke klanten voor dekking onder het depositogarantiestelsel in aanmerking, terwijl deze onder de oude richtlijn nog van dekking konden worden uitgesloten. Nederland had van deze optie gebruik had gemaakt. Zie daarover hieronder, § 5.2.

2.3 ADMINISTRATIE VAN HET FONDS

Voordat wordt ingegaan op de verschillende soorten bijdragen die een bank aan het fonds verplicht is te betalen, worden enkele opmerkingen gewijd aan de administratie van het fonds. De Stichting houdt bij hoe groot het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte zijn. Het bijzondere gedeelte bestaat uit de individuele saldi. Binnen het bijzondere gedeelte houdt de Stichting het individuele saldo per bank bij. Het algemene gedeelte bestaat uit hetgeen niet tot het bijzondere gedeelte behoort. Het algemene gedeelte hoeft niet per bank te worden geadmistreerd. Voorts houdt de Stichting bij wat de totale omvang van het fonds is.

2.4 BIJDRAGEN VAN ELKE BANK AAN DE STICHTING

⁷ Bij deze berekening is nog niet rekening gehouden met de maximumdekking onder het depositogarantiestelsel van 100.000 euro per depositohouder per bank. Wanneer gecorrigeerd wordt voor saldi boven dit maximum en voor en/of- rekeningen, kan worden berekend hoeveel daadwerkelijk wordt gedekt door het depositogarantiestelsel.

⁸ De jaarlijkse gemiddelde groei van door huishoudens bij monetaire financiële instellingen aangehouden deposito's was 5,3 procent over de periode 2005 – 2010.

Behalve de doelomvang voor het fonds van 1 procent van de totale depositobasis wordt ook de doelomvang voor elke bank afzonderlijk vastgesteld. Dit wordt de 'individuele doelomvang' genoemd. De individuele doelomvang van een bank is gelijk aan 1 procent van de gegarandeerde deposito's die bij die bank op het zogeheten toetsmoment worden aangehouden.

basisbijdrage

Het uitgangspunt is dat elke bank er vijftien jaar over doet om een bedrag ter grootte van 1 procent van haar individuele depositobasis in het fonds te storten. De bijdragen geschieden per kwartaal, zodat elke bank elk kwartaal $1/60$ procent, anders gezegd $1\frac{2}{3}$ basispunt, van haar op het toetsmoment bestaande depositobasis aan de Stichting voldoet totdat haar individuele saldo gelijk is aan haar doelomvang. Deze bijdrage wordt de 'basisbijdrage' genoemd.

De verplichting om elk kwartaal de basisbijdrage te voldoen eindigt wanneer de individuele doelomvang is bereikt. De verplichting herleeft indien het individuele saldo van een bank wordt verlaagd. Dit laatste zal het geval zijn wanneer de Stichting middelen uit het fonds aan DNB heeft voldaan omdat DNB vergoedingen heeft moeten voldoen aan depositohouders na een deconfiture van een andere bank of omdat zij kosten van DNB heeft vergoed. In geval van een deconfiture van een bank dienen de overige banken dan weer basisbijdragen aan de Stichting te voldoen, totdat hun individuele saldo weer gelijk is aan hun doelomvang.

In het geval waarin het individuele saldo kleiner wordt dan de doelomvang doordat de depositobasis toeneemt maar het individuele saldo zonder extra bijdrage gelijk zou blijven, moet een suppletie worden voldaan. Zie daarover hieronder.

rendement

De Stichting zal trachten op de in het fonds aanwezige middelen rendement te behalen. Behaald rendement verhoogt alle middelen die in het fonds aanwezig zijn en is daarom van invloed op de omvang van de latere bijdragen van de bank; daarom worden thans enkele opmerkingen over het rendement gemaakt. De middelen van het depositogarantiefonds moeten op basis van een conservatief beleggingsbeleid worden beheerd.

Indien op de in het fonds aanwezige middelen rendement wordt behaald, wordt dit aan die middelen toegevoegd aan de hand van een bepaalde verdeelsleutel. Allereerst wordt vastgesteld hoe groot het gemiddelde is van het totaal van het algemene gedeelte over de periode waarin het rendement is behaald en hoe groot het gemiddelde is van het bijzondere gedeelte over de periode waarin het rendement is behaald. Deze twee gedeelten worden verhoogd naar rato op basis van de verhouding tussen het gemiddelde

van het ene gedeelte en het gemiddelde van het andere gedeelte. Hiermee is de verhoging van het algemene gedeelte voltooid, aangezien binnen dit totaal in de administratie niet een nader onderscheid wordt bijgehouden. Binnen het bijzondere gedeelte moet de verhoging worden verdeeld over de individuele saldi. Dit gebeurt naar rato op basis van de verhouding tussen de gemiddelden van elk saldo over de periode waarin het rendement is behaald.

De middelen worden risicoarm belegd. Daarom is het onwaarschijnlijk dat er een negatief rendement wordt behaald. Zou zich dit evenwel toch voordoen, dan worden het algemene gedeelte en de individuele saldi verlaagd.

suppletie

Een keer per kwartaal wordt vastgesteld of het individuele saldo gelijk is aan een bepaald bedrag waaraan het individuele saldo moet voldoen, het 'individuele normbedrag' genoemd. Het moment waarop dit gebeurt wordt het 'toetsmoment' genoemd. Hiervoor wordt eerst het individuele saldo vastgesteld.

Vervolgens wordt de hoogte van het individuele normbedrag van een bank berekend. Dit geschiedt als volgt. Eerst wordt het individuele normbedrag, vastgesteld op het vorige toetsmoment, genomen. Indien er voor een bank in het kwartaal voorafgaand aan het actuele toetsmoment geen individueel normbedrag was vastgesteld wordt het individuele normbedrag op het vorige toetsmoment gesteld op nul. Dit zal zich alleen voordoen in het eerste kwartaal waarin een bank deelneemt aan het depositogarantiestelsel. Dit vorige normbedrag wordt gedeeld door de op het vorige toetsmoment aanwezige depositobasis. Het aldus berekende bedrag wordt vermenigvuldigd met de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis. Het aldus berekende bedrag wordt vermeerderd met een bedrag gelijk aan $\frac{1}{3}$ basispunt van de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis. Hierbij wordt opgeteld het totaal van de hierna te bespreken herstelbijdragen die door de bank sinds het vorige toetsmoment verschuldigd zijn geweest, verminderd met de hierna te bespreken individuele verlagingen sinds het vorige toetsmoment en vermeerderd met de individuele verhogingen sinds het vorige toetsmoment. DNB vergelijkt het individuele saldo met het individuele normbedrag. Voor die vergelijking gaat DNB uit van de hypothese dat de basisbijdrage die verschuldigd is in het kwartaal waarin de vergelijking wordt gemaakt, al is voldaan, en dat de in de voorgaande kwartalen in rekening gebrachte maar nog niet voldane bijdragen toch zijn voldaan. Anders gezegd: voor de vaststelling van het individuele saldo ten behoeve van de vaststelling of een suppletie is verschuldigd, telt de DNB de basisbijdrage die in het desbetreffende kwartaal verschuldigd is en de nog openstaande bijdragen op bij het individuele saldo, ook als de basisbijdrage over dat kwartaal nog niet is voldaan.

Indien uit de vergelijking blijkt dat het conform de vorige alinea berekende saldo lager is dan het individuele normbedrag, stelt DNB de bank hiervan in kennis. De bank dient een bedrag bovenop de basisbijdrage te voldoen. Dit extra bedrag wordt 'suppletie' genoemd. De omvang van de suppletie is zodanig dat het individuele saldo daardoor, tezamen met de eventueel verschuldigde basisbijdrage over het desbetreffende kwartaal en de nog openstaande bijdragen, gelijk is aan het individuele normbedrag.

Wanneer de individuele doelomvang is bereikt, zijn in beginsel geen basisbijdragen meer verschuldigd; dit is slechts anders indien het individuele saldo is verlaagd als gevolg van een individuele verlaging, waarover hieronder meer. De bank is ook na het bereiken van de individuele doelomvang gehouden elk kwartaal de depositobasis aan DNB te rapporteren. Het is mogelijk - en zelfs waarschijnlijk - dat de depositobasis groeit nadat de individuele doelomvang is bereikt. Indien DNB constateert dat het individuele saldo daardoor lager dan 1 procent van de depositobasis is geworden, stelt zij de bank hiervan in kennis. De bank is vervolgens een bedrag aan de Stichting verschuldigd. De omvang van dat bedrag is zodanig dat het individuele saldo weer gelijk is aan 1 procent van haar depositobasis.

Het normbedrag kan ook in een formule worden weergegeven:

$$N_t = \min \left\{ \left(\frac{N_{t-1}}{db_{t-1}} + \frac{1}{6000} \right) \times db_t - u_{t-1} + b_{t-1} + h_{t-1} \right. \\ \left. (0,01 \times db_t) \right.$$

waarbij

N = individueel normbedrag in euro's

db = gegarandeerde deposito's in euro's

u = uitbetaling uit individueel saldo ten behoeve van het dgs in euro's

b = aan individueel saldo toegerekende boedeluitkering in euro's

h = herstelbijdrage in euro's

t = kwartaal

individuele verlaging

Wanneer een bank in betalingsonmacht verkeert, besluit DNB tot inwerkinstelling van het depositogarantiestelsel op grond van artikel 3:260, eerste lid, Wft. In dat geval voldoet zij vergoedingen aan de depositohouders. Voorts kan zich de situatie voordoen waarin een overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet plaatsvindt, zoals voorgesteld bij het wetsvoorstel bijzondere maatregelen financiële ondernemingen. In die situatie voldoet DNB een bedrag aan de overnemer. De Stichting voldoet aan DNB het totaal van de vergoedingen die DNB aan voornoemde depositohouders moet voldoen onderscheidenlijk het bedrag dat DNB aan de overnemer moet voldoen. Dit totale bedrag komt als volgt ten laste van de middelen in het fonds:

1. Eerst wordt het individuele saldo van de bank die in betalingsonmacht verkeert onderscheidenlijk waarvan de deposito-overeenkomsten worden overgedragen verlaagd. Het is onwaarschijnlijk dat dit individuele saldo toereikend is voor het volledige bedrag dat de Stichting aan DNB heeft uitgekeerd. Door de verlaging wordt het individuele saldo niet lager wordt dan € 0. Anders gezegd: het individuele saldo van de in betalingsonmacht verkerende bank of de bank waarvan de deposito's worden verlaagd, wordt niet negatief.
2. Wanneer het individuele saldo van de in betalingsonmacht verkerende bank of de bank waarvan de deposito-overeenkomsten worden overgedragen niet toereikend is, wordt na de verlaging van dat saldo het algemene gedeelte van het fonds verlaagd. Het algemene gedeelte wordt door de verlaging van het individuele saldo niet lager wordt dan € 0.
3. Wanneer ook het algemene gedeelte van het fonds niet toereikend is, wordt na de verlaging van het algemene gedeelte het bijzondere gedeelte verlaagd. Binnen het bijzondere gedeelte worden de individuele saldi van de banken naar rato verlaagd. De verlaging van een individueel saldo wordt 'individuele verlaging' genoemd.

Het bedrag dat resteert na de verlagingen 1 en 2 wordt omgeslagen over de individuele saldi naar rato op basis van de verhouding tussen de gegarandeerde deposito's die bij elke bank worden aangehouden volgens de rapportages die zijn gedaan voorafgaand aan het kwartaal waarin de Stichting de vergoeding aan DNB heeft voldaan. Ook een individueel saldo kan niet lager worden dan € 0, behoudens in de situatie waarin een bank een achterstand in betalingen aan de Stichting heeft. Wanneer een individuele verlaging tot € 0 plaatsvindt, wordt het bedrag waarmee het desbetreffende saldo niet verder kon worden verlaagd omgeslagen over de andere banken wier individuele saldi niet zijn verlaagd tot € 0. Dit betekent dat, indien zich deze situatie voordoet, de overige individuele saldi nog verder worden verlaagd.

ex post bijdrage

Het is mogelijk dat de totale middelen van het fonds niet toereikend zijn om het bedrag dat DNB aan vergoedingen moet voldoen te betalen. De totale omvang van het fonds is dan verlaagd tot € 0, terwijl er nog een restbedrag is dat de Stichting aan DNB dient te voldoen. In dat geval zal de Stichting een ex post bijdrage aan de banken opleggen. Het totale bedrag aan ex post bijdragen wordt omgeslagen over de banken naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases die aanwezig waren bij de banken volgens de laatste rapportages die zijn gedaan voorafgaand aan het tijdstip waarop DNB de betalingsonmacht constateert ingevolge artikel 3:260, tweede lid, van de wet onderscheidenlijk de overgang van deposito's plaatsvindt.

Op dezelfde wijze kan een ex post bijdrage aan de banken worden opgelegd indien het fonds niet toereikend is om de door DNB en de Stichting gemaakte kosten voor de uitvoering van het depositogarantiestelsel te vergoed.

incidentele individuele verhoging

In twee gevallen heeft DNB een vordering op de betalingsonmachtige bank of - in de terminologie van Afdeling 3.5.4A van de wet - de probleeminstelling. In de eerste plaats is dat het geval wanneer het depositogarantiestelsel in werking is gesteld. DNB heeft dan vergoedingen aan de depositohouders voldaan, en in dat geval treedt zij ingevolge artikel 3:261, derde lid, Wft, in de rechten van die depositohouders. DNB krijgt dus een vordering op de boedel van de betalingsonmachtige bank. In de tweede plaats heeft DNB een vordering wanneer een deposito-overdracht ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet heeft plaatsgevonden. In dat geval heeft DNB een vordering op de probleeminstelling of, indien deze later wordt onderworpen aan de noodregeling of in staat van faillissement wordt verklaard, op de boedel van de probleeminstelling. Wanneer de bewindvoerder of curator onderscheidenlijk de probleeminstelling aan DNB een bedrag betaalt ter voldoening van bedoelde vorderingen, betaalt DNB dat bedrag weer aan de Stichting. De Stichting verdeelt dit bedrag over de individuele saldi, naar rato op basis van de verhouding tussen de sommen van de bedragen waarmee de saldi eerder waren verlaagd om de vergoeding aan DNB te betalen en de eventuele ex post bijdragen. Deze individuele verhoging wordt 'incidenteel' genoemd omdat zij niet moet worden verward met de verhogingen die elk kwartaal plaats vinden. De verhoging van de individuele saldi is gemaximeerd: zij worden verhoogd met ten hoogste de som van de eerdere individuele verlaging en de ex post bijdrage.

Verhoging algemene gedeelte

Doordat de verhoging van de individuele saldi is gemaximeerd, is het mogelijk dat er een bedrag overblijft van het bedrag dat uit de boedel is ontvangen. Het algemene gedeelte wordt verhoogd met het restant.

Verhoging van het individuele saldo van de overnemer

In dit verband wordt erop gewezen dat de Stichting eerder al het individuele saldo van de probleeminstelling had verlaagd. Indien uit de boedel via DNB geld terugvloeit naar de Stichting, verhoogt zij niet het individuele saldo van de probleeminstelling. Daardoor is het mogelijk dat het algemene gedeelte zou worden verhoogd met een groter bedrag dan het bedrag waarmee de Stichting het eerder had verlaagd. Er is dan dus een surplus. Dat zal zich niet vaak voordoen. Toch is bepaald dat, indien DNB een bedrag ter beschikking heeft gesteld in het kader van een deposito-overdracht en de

Stichting later via DNB een bedrag van de probleeminstelling of uit diens boedel ontvangt, een dergelijk surplus wordt toegevoegd aan het individuele saldo van de overnemer.

Résumé van de verlagingen en de verhogingen

Thans wordt de regeling inzake de verlagingen en de verhogingen samengevat. Indien DNB deposito's heeft vergoed na de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel of aan de overnemer een bedrag beschikbaar heeft gesteld ingevolge artikel 3.5.4A van de wet, worden de volgende acties ondernomen, in deze volgorde:

1. de Stichting verlaagt het individuele saldo van de probleeminstelling, maar in beginsel niet lager dan € 0;
2. is dat niet toereikend, dan verlaagt de Stichting het algemene gedeelte, maar niet lager dan € 0;
3. is ook dat niet toereikend, dan verlaagt de Stichting het bijzondere gedeelte en de individuele saldi, maar niet lager dan € 0;
4. is ook dat niet toereikend, dan brengt DNB een ex post bijdrage in rekening.

Ontvangt DNB vervolgens een bedrag uit de boedel, dan voldoet zij dit aan de Stichting. Dan worden de volgende acties ondernomen:

- a. de Stichting verhoogt de individuele saldi, maar niet met meer dan de som van de ex post bijdrage (hierboven onder 4) en de eerdere verlaging (hierboven onder 3);
- b. is er dan nog een bedrag over, dan verhoogt de Stichting het algemene gedeelte;
 - i. in geval van inwerkingstelling van het DGS, met het gehele restant;
 - ii. in geval van een deposito-overdracht:
 - met het bedrag waarmee eerder het algemene gedeelte is verlaagd (hierboven onder 2);
 - is er in dat geval nog een bedrag over, dan verhoogt de Stichting het individuele saldo van de overnemende bank, indien paragraaf 3.5.6.1 of 3.5.6.2 van de wet op hem van toepassing is.

risicobijdrage

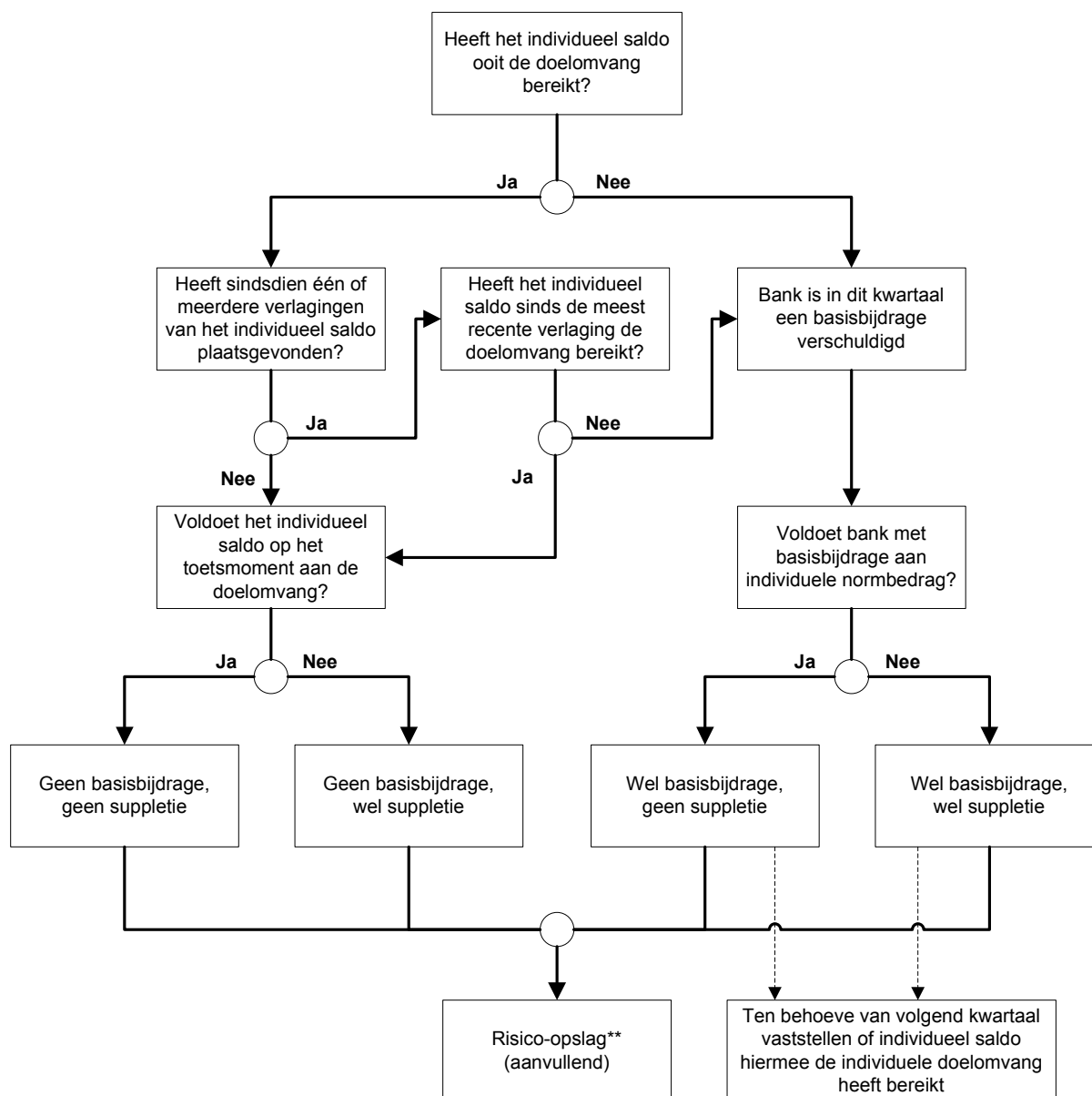
Elke bank wordt ieder kwartaal door DNB in een risicocategorie ingedeeld. Zie voor de wijze waarop dat gebeurt en de achtergronden daarvan hieronder. Een bank die in risicocategorie I - de laagste categorie - is ingedeeld, betaalt geen risicobijdrage, of, anders gezegd, een risico-opslag van 0 procent van het basisbedrag. Banken die risicocategorieën II, III of IV zijn ingedeeld, betalen een risico-opslag van 25, 50 onderscheidenlijk 100 procent. Wanneer een bank een basisbijdrage dient te voldoen,

komt de risicobijdrage bovenop de basisbijdrage. De risicobijdrage komt derhalve niet in de plaats daarvan; de risicobijdrage komt evenmin in de plaats van de suppletie, herstelbijdrage of ex post bijdrage. Voor de vraag of een risicobijdrage moet worden voldaan is evenmin van belang of een verhoging of verlaging van het individuele saldo heeft plaatsgevonden. Wanneer het individuele saldo van een bank eenmaal de doelomvang van die bank heeft bereikt is zij niet langer basisbijdragen verschuldigd - behoudens na individuele verlagingen - maar dit gegeven is niet van invloed op de verschuldigdheid van de risicobijdrage. Een bank die is ingedeeld in risicocategorie II, III of IV, blijft de risicobijdrage verschuldigd (ook een bank die is ingedeeld in risicocategorie I is, formeel gezien, een risicobijdrage verschuldigd, maar deze is 0%). Hierop wordt slechts een uitzondering gemaakt voor een bijzondere situatie: een bank die in een kwartaal geen basisbijdrage is verschuldigd, is in dat kwartaal evenmin een risicobijdrage verschuldigd indien in dat kwartaal het totaal van de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen groter is dan 2 procent van het totaal van de depositobases van alle banken.

De voldane risicobijdragen worden door de Stichting toegerekend aan het algemene gedeelte van het fonds. Het algemene gedeelte wordt 'algemeen' genoemd omdat van de daaraan toegerekende middelen niet wordt bijgehouden van wie zij afkomstig zijn.

De verschuldigdheid van de verschillende bedragen kan als volgt schematisch worden weergegeven:

Vaststelling en berekening benodigde bijdrage per bank per kwartaal

Individueel saldo: Som van voldane basisbijdragen, rendement op het saldo, voldane suppleties en herstelbijdragen verminderd met de individuele verlagingen en vermeerderd met de individuele verhogingen (in euro's)

Individuele doelomvang: 1% van de gegarandeerde deposito's bij een bank (in euro's)

Individueel normbedrag (in euro's)*: Het individueel normbedrag van het vorige toetsmoment gedeeld door de depositobasis op het vorige toetsmoment, vermenigvuldigd met de op het toetsmoment aanwezige depositobasis, vermeerderd met een bedrag gelijk aan $1\frac{2}{3}$ basispunten van de op het toetsmoment aanwezige depositobasis, verminderd met het totaal van de verschuldigde herstelbijdragen, verminderd met individuele verlagingen sinds het vorige toetsmoment, vermeerderd met individuele verhogingen sinds het vorige toetsmoment.

Basisbedrag: depositobasis * $1\frac{2}{3}$ basispunten (in euro's)

Basisbijdrage: bijdrage met omvang van basisbedrag

Risico-opslag: [0%, 25%, 50%, 100%] * basisbedrag

Suppletie: vult individueel saldo aan tot doelvermogen of individueel normbedrag

*) Wanneer de individuele doelomvang is bereikt, is het individueel normbedrag gelijk aan de individuele doelomvang

**) Deze verplichting geldt onverkort wanneer géén basisbijdrage verschuldigd is

restituties

Er vinden geen restituties van de Stichting aan de banken plaats. De Stichting wordt eigenaar van de voldane bedragen, en houdt deze niet voor de banken. Op de regel dat geen restituties plaatsvinden wordt slechts voor twee specifieke en weinig voorkomende gevallen een uitzondering gemaakt. Het eerste geval betreft de situatie waarin (1) het individuele saldo lager is dan 1 procent van de depositobasis, (2) het individuele saldo vervolgens wordt verlaagd, al dan niet in combinatie met het in rekening brengen van een ex post bijdragen, omdat de Stichting aan DNB een bedrag heeft voldaan om DNB in staat te stellen de vergoedingen aan de depositohouders te voldoen onderscheidenlijk de overdracht van deposito-overeenkomsten te financieren, (3) daarna het individuele saldo van de desbetreffende bank weer groeit, doordat zij basisbijdragen of een herstelbijdrage heeft voldaan, of behaald rendement aan het individuele saldo is toegevoegd, (4) daar weer na de bewindvoerder of curator de vorderingen of een deel daarvan van DNB voldoet en DNB dit bedrag voldoet aan de Stichting en (5) dientengevolge het individuele saldo wordt verhoogd, zodanig dat het individuele saldo van een bank groter wordt dan 1 procent van haar depositobasis. In dat geval wordt het individuele saldo verlaagd met een bedrag van een zodanige omvang dat het individuele saldo 1 procent van de depositobasis is, en voldoet de Stichting dit bedrag aan de bank. Dit laatste is een van de enige twee restituties die mogelijk zijn.

De enige andere restitutiemogelijkheid doet zich voor in een vergelijkbaar geval, met dien verstande dat (1) in de beginsituatie het individuele saldo groter dan 1 procent van de depositobasis is. Vervolgens wordt (2) het individuele saldo verlaagd, al dan niet in combinatie met het in rekening brengen van een ex post bijdrage omdat de Stichting aan DNB een bedrag heeft voldaan om DNB in staat te stellen de vergoedingen aan de depositohouders te voldoen onderscheidenlijk de overdracht van deposito-overeenkomsten te financieren. Daarna (3) groeit het individuele saldo van de desbetreffende bank weer doordat zij basisbijdragen of een herstelbijdrage heeft voldaan, of behaald rendement aan het individuele saldo is toegevoegd. Daar weer na (4) voldoet de bewindvoerder of curator de vorderingen of een deel daarvan aan DNB en voldoet DNB dit bedrag aan de Stichting en (5) dientengevolge wordt het individuele saldo verhoogd, zodanig dat het individuele saldo van een bank groter wordt dan het individuele saldo dat bestond op het tijdstip onmiddellijk voorafgaand aan de individuele verlaging. In een dergelijk geval vermindert de Stichting het individuele saldo met een zodanig bedrag dat het individuele saldo gelijk is aan het individuele saldo dat bestond op het tijdstip onmiddellijk voorafgaand aan de individuele verlaging en voldoet de Stichting dit bedrag aan de bank.

2.5 RISICOWEGING

Hierboven is reeds ingegaan op de verschuldigdheid van de risicobijdragen. Thans wordt stil gestaan bij de wijze waarop de risicoweging plaatsvindt.

De invoering van risicogedifferentieerde premies is een belangrijk onderdeel van de hervorming van de financiering van het depositogarantiestelsel. Banken die meer risico aangaan met de aan hen toevertrouwde deposito's worden zo extra aangeslagen voor een beroep op het depositogarantiestelsel dat mogelijksterwijs door hen wordt veroorzaakt. Daarbij kan de risicogedifferentieerde premiestelling prikkels geven om minder risico aan te gaan. Dit effect doet zich bij uitstek voor bij ex ante financiering van het depositogarantiestelsel.

In theorie beoogt de risicodifferentiatie een zekere compensatie te bieden voor het risico dat een bank vormt voor het depositogarantiestelsel. Dit risico is echter niet prospectief te bepalen en zal daarom moeten worden benaderd door een of meer maatstaven. De voorstellen op dat vlak van de Europese Commissie uit juli 2010 voorzagen in een combinatie van indicatoren. Ten tijde van het voorbereiden van het thans voorliggende besluit doen echter nieuwe voorstellen de ronde die meer ruimte laten voor nationale beleidsvrijheid. Ook lijkt sprake te zijn van de mogelijkheid dat de European Banking Authority nadere criteria zal publiceren. Gelet op de voortvarendheid waarmee ondergetekende de ex ante financiering wil invoeren, is het ongewenst op de uitkomsten daarvan te wachten.

De criteria op grond waarvan banken zullen worden ingedeeld in een risicocategorie, zullen worden gegeven bij ministeriële regeling. Benadrukt wordt dat DNB bij de indeling van een bank in een risicocategorie deze criteria strikt toepast en daarbij geen beleidsvrijheid heeft.

2.6 RECHTSBESCHERMING

Tegen de besluiten die DNB op grond van dit besluit neemt, staat de gewone weg van beroep en bezwaar ingevolge de Wet algemeen bestuursrecht open.

2.7 TAKEN DNB EN STICHTING

De Stichting heeft louter als taak het beheer, instandhouding en administratie van het fonds. Zij houdt bij welke bedragen zij ontvangt en welke bedragen zij betaalt aan DNB, hoe groot het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte zijn, en hoe groot de individuele saldi zijn. Nadat zij een bedrag heeft ontvangen, verhoogt zij het algemene gedeelte of de individuele saldi.

DNB stelt vast welke banken een bedrag zijn verschuldigd en de omvang van de bedragen. DNB doet dat op grond van de aan haar gerapporteerde depositobases. Voorts deelt DNB banken in in een risicocategorie. Op basis daarvan stelt zij vast welke risicobijdrage een bank dient te voldoen. Voorts stelt zij vast of het individuele saldo van

een bank gelijk is aan of kleiner is dan het normbedrag. Indien zij constateert dat het individuele saldo kleiner is dan het normbedrag, stelt zij vast dat de desbetreffende bank een suppletie dient te betalen en de hoogte daarvan. Zij stelt tevens vast of een herstelbijdrage dient te worden voldaan. Steeds zal sprake zijn van een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht. Bij het nemen van deze besluiten heeft DNB geen discretionaire bevoegdheid. Zij is gebonden aan de berekeningswijzen die in het besluit en ministeriële regeling worden voorgeschreven.

DNB brengt de bedragen in rekening maar de bedragen dienen te worden voldaan aan de Stichting.

De gegevens op basis waarvan DNB de hoogte van de bijdragen vaststelt en een bank indeelt in een risicocategorie deelt DNB niet mee aan de Stichting. DNB deelt aan de Stichting slechts mee welke bedragen zij aan welke bank in rekening heeft gebracht. DNB deelt aan de Stichting wel mee of een bijdrage aan het individuele saldo van een bank dan wel het algemene gedeelte moet worden toegevoegd. De Stichting weet dan ook slechts welke bedragen de banken aan haar dienen te voldoen en wat het karakter is van die bijdragen.

De Stichting dient op haar beurt DNB te informeren over de omvang van het fonds en de hoogte van de individuele saldi. Daardoor wordt DNB in staat gesteld vast te stellen of het individuele saldo van een bank voldoet aan het normbedrag.

3. verhouding – Stichting – DNB - Minister van Financiën

In deze paragraaf wordt ingegaan op de verhoudingen tussen de Stichting en DNB, de Stichting en de Minister van Financiën (hierna: de minister) en DNB en de minister.

3.1 DE VERHOUDING DE STICHTING - DNB

Met betrekking tot het organisatorische raamwerk wordt het volgende opgemerkt. De Stichting draagt zorg voor het beheer en de instandhouding van een garantiefonds. DNB voorziet in de oprichting van de Stichting. DNB benoemt twee van de vijf leden van het bestuur van de Stichting. De Stichting zendt een afschrift van de jaarrekening en de daarbij behorende bescheiden aan DNB. De Stichting stelt, na overleg met een representatieve vertegenwoordiging van banken, het beleggingsbeleid vast. DNB voert dit beleid namens de Stichting uit. In voorkomend geval deelt DNB aan de Stichting mee dat er ontwikkelingen ontstaan die een gevaar vormen voor een goede uitvoering van de taak van de Stichting.

Met betrekking tot de werkwijze wordt het volgende opgemerkt. DNB stelt steeds de hoogte van de door de banken te betalen bijdragen vast. DNB stelt de banken in kennis van de hoogte van de basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage en

herstelbijdrage. DNB bepaalt de termijn waarbinnen de banken de bijdragen moeten voldoen, en deelt deze termijn mee aan de banken. In voorkomend geval deelt DNB ook de maximering van de bijdragen aan de banken mee. De banken voldoen de bijdragen aan de Stichting. De Stichting verhoogt de individuele saldi of het algemene gedeelte van het fonds. Dat doet de Stichting ook indien zij heeft vastgesteld dat er een positief rendement is behaald op de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen. Bij een negatief rendement verlaagt de Stichting het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte.

DNB deelt elke bank in een risicocategorie in en stelt de hoogte van de risicobijdrage vast. DNB doet dat op basis van gegevens die geheim zijn; in het bijzonder de Stichting is niet op de hoogte van die gegevens. De Stichting verneemt van DNB welk bedrag de banken moeten betalen, maar de gegevens op basis waarvan DNB de bijdragen heeft vastgesteld, zijn bij de Stichting niet bekend. Nadat de Stichting een bedrag aan DNB heeft voldaan, verlaagt zij het bijzondere gedeelte en het algemene gedeelte van het depositogarantiefonds. Indien de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen niet toereikend zijn, stelt de Stichting DNB daarvan in kennis. DNB legt vervolgens aan de banken ex post bijdragen op. De banken voldoen deze ex post bijdragen aan de Stichting, die ze op haar beurt weer voldoet aan DNB. Indien DNB uit de boedel van de bank ten aanzien waarvan zij betalingsonmacht heeft geconstateerd dan wel van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen of uit de boedel van die bank, een bedrag ontvangt, voldoet DNB dit bedrag aan de Stichting, maar niet meer dan het bedrag dat de Stichting aan DNB heeft uitgekeerd. De Stichting verhoogt vervolgens het bijzondere gedeelte en het algemene gedeelte van het depositogarantiefonds. Indien de totale omvang van de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen kleiner is dan 0,5 procent van de omvang van de depositobases van alle banken, kan DNB aan de banken een herstelbijdrage opleggen. De banken voldoen deze bijdrage aan de Stichting.

De Stichting betaalt aan DNB de bedragen die DNB op grond van het depositogarantiestelsel uit dient te keren. Zo spoedig mogelijk nadat DNB heeft besloten tot de inwerkingstelling van het depositogarantiefonds, maakt zij een schatting van het totaal van de bedragen die zij verwacht te moeten uitkeren. DNB deelt het totaal van die bedragen mee aan de Stichting onverwijld nadat zij de schatting heeft gemaakt. De Stichting voldoet zo spoedig mogelijk daarna dat bedrag aan DNB tot het bedrag dat gelijk is aan de in het fonds aanwezige middelen. Mochten de in het fonds aanwezige middelen niet toereikend zijn, dan kan DNB voortgaan met het uitkeren aan de depositohouders van de vergoedingen om redenen van urgentie en indien de stabiliteit van het financiële stelsel in gevaar komt.

3.2. DE VERHOUDING DE MINISTER – DNB

De ex ante financiering van het depositogarantiestelsel brengt geen specifieke veranderingen met zich mee voor wat betreft de verhouding tussen de minister en DNB. Ook met betrekking tot de verhouding tussen de minister en DNB geldt dat de geheimhoudingsbepalingen van artikel 1:89 en volgende van de wet van toepassing zijn. Zo heeft de minister geen inzage in de gegevens waarover DNB beschikt en op grond waarvan DNB een bank indeelt in een risicocategorie.

3.3 DE VERHOUDING DE MINISTER – DE STICHTING

Net als DNB benoemt ook de minister twee bestuursleden van de Stichting. De minister is bevoegd om alle bestuursleden te ontslaan. De Stichting dient op verzoek van de minister bepaalde inlichtingen en gegevens aan de minister mee te delen, alles binnen het kader van de geheimhoudingsbepalingen van artikel 1:89 en volgende van de wet. De gegevens of inlichtingen die de Stichting wel dient te verstrekken zijn de inlichtingen of gegevens die de minister nodig heeft voor een onderzoek naar de toereikendheid van het besluit of de wijze waarop de Stichting haar taak uitvoert.

Tot slot kan de minister, indien naar zijn oordeel de Stichting haar taak ernstig verwaarloost, de noodzakelijke voorzieningen treffen.

4. Consultatiereacties

Van 1 augustus 2011 tot 11 september 2011 is het onderhavige besluit voor consultatie op internet geplaatst. Naar aanleiding van deze consultatie zijn verscheidene reacties ontvangen, in het bijzonder uit de financiële sector. Op diverse punten in de nota van toelichting wordt aangegeven waar wijzigingen naar aanleiding van de consultatie zijn doorgevoerd. Daarnaast wordt hieronder kort ingegaan op de hoofdpunten van de consultatiereacties.

Een van de meer in het oog springende wijzigingen die zijn doorgevoerd naar aanleiding van de consultatiereacties is dat de opbouwtermijn van 10 naar 15 jaar is verlengd. Deze verlaging van de opbouwperiode heeft een navenante verlaging van de kwartaalbijdrage tot gevolg, namelijk van 2,5 basispunt van de gegarandeerde depositobasis naar $1\frac{2}{3}$ basispunt. Met deze wijziging is tegemoet gekomen aan het commentaar van de banken dat de betaalbaarheid van het stelsel, in combinatie met zwaardere kapitaaleisen ('Basel III') en de bankenbelasting, bij een opbouwtermijn van 10 jaar in gevaar zou komen.

Daarnaast waren de banken van mening dat het plafond aan het fonds van 2,5% van de gegarandeerde deposito's in verhouding tot de streefomvang van 1% van het fonds te hoog was; derhalve stelden zij een absoluut plafond tussen de 1% en de 1,5% voor. Als argumentatie werd aangevoerd dat een te hoog plafond het gelijke speelveld tussen lidstaten en de concurrentiepositie van banken die bijdragen aan het depositogarantiestelsel verstoort. In reactie hierop wordt hierover een aantal zaken opgemerkt. In het onderhavige besluit is de grens van 2,5% verlaagd naar 2%, om de grens meer in lijn te brengen met de verlengde opbouwtermijn. Deze 2%-grens is geen absoluut plafond aan het fonds, noch is het een streefomvang. Banken dienen in 15 jaar een individueel saldo van 1% van de gedekte deposito's op te bouwen, door middel van basisbijdragen. Daarbovenop betalen risicovollere banken elk kwartaal een risico-opslag van maximaal 100% van de basisbijdrage. De banken behoeven zodra het individueel saldo de omvang van de 1% grens heeft bereikt geen basisbijdragen meer te betalen, maar nog wel de risico-opslag. Door de risico-opslag te handhaven, wordt de meerwaarde in het beheersen van risico's en het tegengaan van moral hazard behouden. Om echter te voorkomen dat het fonds door de betaalde risico-opslagen uiteindelijk tot oneindige hoogte zou kunnen stijgen, is bepaald dat, wanneer het fonds een omvang van 2% van de gegarandeerde deposito's zou hebben bereikt, de banken die reeds een individueel saldo van 1% hebben opgebouwd geen risico-opslag meer verschuldigd zijn. Echter, banken die nog niet een individueel saldo van 1% hebben opgebouwd, behouden de verplichting om basisbijdragen en risico-opslagen te voldoen. Dit is ook gewenst.

In de consultatiereactie hebben de banken ook een voorstel voor een alternatieve wijze van financiering gedaan. De banken wilden de bijdragen omvormen tot leningen van de banken aan het fonds. Deze leningen zouden dan worden omgezet in een bijdrage op het moment dat er een beroep wordt gedaan op het fonds. Dit voorstel zou het ex ante karakter van het fonds echter in grote mate teniet doen, en daarmee de belangrijkste doelstelling van deze AMvB ondermijnen. Dientengevolge is er in het onderhavige besluit geen gehoor gegeven aan dit voorstel van de banken.

Met betrekking tot de vormgeving van het risicomodel zijn er uiteenlopende reacties ontvangen: zo zou het gekozen model slechts in beperkte mate de beoogde doelstellingen van risicobeheersing en het reduceren van moral hazard realiseren en zouden verschillende banken onterecht (en kleine banken als categorie) te maken krijgen met een risico-opslag. Voorts waren er nog opmerkingen van technische aard. Met betrekking tot het realiseren van de beoogde doelstellingen dient allereerst te worden opgemerkt dat risicobeheersing bij financiële instellingen en het reduceren van moral hazard vanzelfsprekend veel verder gaat dan de risicogedifferentieerde premie voor het

depositogarantiestelsel. De risico-opslag van het depositogarantiestelsel moet daarom ook gezien worden als een onderdeel van het totaalpakket aan maatregelen dat moet bijdragen aan een meer solide financiële sector, zoals Basel III en de onlangs in de Tweede Kamer ingediende Interventiewet⁹. De risicodifferentiatie draagt echter wel bij aan het beprijzen van risico's binnen het depositogarantiestelsel. Naar aanleiding van alle reacties op de vormgeving van het risicomodel is besloten nader te kijken naar de invulling van indicatoren. De nadere uitwerking hiervan zal plaatsvinden in een ministeriële regeling.

In de consultatieversie van de AMvB wezen de bestuursleden, die namens DNB en het Ministerie van Financiën waren aangewezen, een vijfde bestuurslid namens de sector aan. Dit is in het onderhavige besluit gewijzigd aangezien de banken terecht opmerkten dat het de banken zijn die zorg dragen voor de financiering van het fonds en zodoende ook de depositohouders beschermen. Hiertegenover zou volgens de banken meer betrokkenheid bij het bestuur van de stichting en het beleggingsbeleid voor de banken moeten staan. Daarop is het onderhavige besluit zo gewijzigd dat het vijfde bestuurslid wordt benoemd door de banken.

Tot slot wordt genoemd een bepaling die is toegevoegd waardoor wordt vermeden dat toekomstige verplichtingen voor de banken, dat wil zeggen, de toekomstige bijdragen aan het fonds, niet als gevolg van IFRS-regels meteen al moeten worden opgenomen in de financiële verantwoording van de banken. De banken hadden in hun consultatiereactie terecht opgemerkt dat zonder een dergelijke toevoeging een van de voordelen van een ex ante fonds, namelijk dat de kosten voor depositogarantie worden gespreid over de tijd, teniet zou worden gedaan.

5. enkele andere onderwerpen

Van de gelegenheid wordt gebruik gemaakt om twee andere onderwerpen te regelen. Zij houden wel verband met het depositogarantiestelsel, maar niet met de wijziging van een ex post financiering in een ex ante financiering.

5.1. 'FINANCIËLE' INSTRUMENTEN

In Bijlage B van het besluit is in onderdeel 1 opgenomen dat deposito's die, kort gezegd, 'financiële' instrumenten zijn die vallen onder de definitie van het eigen vermogen niet vallen onder de werking van het besluit. Het woord 'financiële' was ten onrechte opgenomen. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven had reeds

⁹ Kamerstukken II 2011/2012, 33 059, nr. 2

geoordeeld dat de toevoeging van het woord 'financiële' zinledig is, en dat een richtlijn-conforme uitleg van de onder punt 1 van Bijlage B opgenomen grond ertoe leidt dat het woord 'financiële' zelfstandige betekenis mist.¹⁰

5.2 DEPOSITO'S VAN GROOT-ZAKELIJKE DEPOSITOHOUDERS

De Europese richtlijn depositogarantiestelsels bepaalt dat lidstaten de mogelijkheid hebben enkele in het bijzonder genoemde deposito's uit te sluiten van dekking door het depositogarantiestelsel. Op grond van artikel 7, tweede lid, in samenhang met onderdeel 14 van Bijlage 1 bij de richtlijn bestaat een van de categorieën deposito's die mogen worden uitgesloten uit deposito's van ondernemingen die een zodanige omvang hebben dat zij geen zogeheten verkorte balans mogen voeren. In een brief d.d. 31 maart 2009 heeft mijn voorganger reeds erop gewezen dat het voor een bank niet eenvoudig is vast te stellen welke van haar depositohouders een verkorte balans mogen voeren.¹¹ Rechtspersonen die een verkorte balans mogen opstellen zijn rechtspersonen die op twee opeenvolgende balansdata, zonder onderbreking nadien, aan twee of drie van de volgende vereisten hebben voldaan (artikel 396 van Boek 2 van het Burgerlijk wetboek):¹²

- a. De waarde van de activa volgens de balans met toelichting bedraagt, op de grondslag van verkrijgings- en vervaardigingsprijs, niet meer dan € 4.400.000;
- b. De netto-omzet over het boekjaar bedraagt niet meer dan € 8.800.000;
- c. Het gemiddeld aantal werknemers over het boekjaar bedraagt minder dan 50.

De conclusie is dat lidstaten op grond van de DGS-richtlijn rechtspersonen mogen uitsluiten van dekking van het depositogarantiestelsel die zo groot zijn dat zij op grond van bovenstaande regel geen verkorte balans mogen opstellen. Tot nu toe heeft Nederland van deze optie gebruik gemaakt: zie artikel 20, eerste lid, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft, in samenhang met onderdeel 10 van bijlage B bij dat Besluit. De gedachte achter die uitsluiting was dat groot-zakelijke depositohouders de bescherming van het depositogarantiestelsel niet nodig hebben en dat een dekking van hun tegoeden tot € 100.000 in geval van onzekerheid over de soliditeit van een bank een run op die bank door de groep groot-zakelijke depositohouders niet zal kunnen voorkomen. Voortschrijdend inzicht en de verkorting van de uitkeringstermijn hebben ertoe geleid dat nu andere overwegingen de doorslag krijgen. Een uitsluiting van bedoelde

¹⁰ CBb 30 juni 2011, LJNBQ9755.

¹¹ Kamerstukken II 2008/09, 31 371, nr. 157.

¹² Artikel 11 van de vierde richtlijn 78/660/EEG van de Raad van 25 juli 1978 op de grondslag van artikel 52, derde lid, onderdeel g, van het Verdrag betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen.

depositohouders leidt er toe dat van elke depositohouder moet worden achterhaald of hij aan twee of meer van de genoemde drie criteria voldoet. Zo lang sprake is van een relatief lange termijn waarbinnen DNB de vergoedingen aan de depositohouders moet voldoen in geval van een inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel, valt er iets voor te zeggen om van banken te verlangen dat zij ten aanzien van elke depositohouder achterhalen of hij aan twee of drie van de genoemde criteria voldoet. De maximale uitkeringstermijn is evenwel behoorlijk verkort. Het is ondoenlijk om binnen deze termijn te achterhalen welke depositohouders voldoen aan twee of drie van de genoemde criteria. Dat betekent dat de handhaving van de uitsluiting van groot-zakelijke depositohouders ertoe zou leiden dat niet langer kan worden voldaan aan de verplichting om elke depositohouder binnen de maximale uitkeringstermijn een vergoeding te voldoen.

Het alternatief, namelijk dat banken voortdurend bijhouden wie van hun cliënten voldoen aan twee of drie van de genoemde criteria om in geval van de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel die gegevens onmiddellijk paraat te hebben, zou veel kosten met zich meebrengen. De kosten die alle banken daarvoor zouden moeten maken, wegen niet op tegen het bedrag dat zou worden bespaard door de uitsluiting van groot-zakelijke depositohouders ingeval ten aanzien van één van hen het depositogarantiestelsel in werking zou worden gesteld. Zie in dit verband ook de laatste alinea van paragraaf 7 (administratieve lasten).

Bovenstaande overwegingen hebben ook ertoe geleid dat in Brussel ervoor wordt gepleit de mogelijkheid dat groot-zakelijke depositohouders worden uitgesloten, te laten vervallen. De reden om in het ontwerp-Besluit de uitsluiting van groot-zakelijke depositohouders te laten vervallen is niet zozeer om vooruit te lopen op mogelijke ontwikkelingen met betrekking tot de DGS-richtlijn, maar omdat ik de inhoudelijke argumenten die ten grondslag liggen aan de mogelijke wijziging op dit punt, onderschrijf. Daarbij merk ik uitdrukkelijk op dat, zelfs indien de richtlijn niet zou worden aangepast op dit punt, het nog steeds een *mogelijkheid* betreft waarvan lidstaten gebruik kunnen maken. Het staat Nederland dus vrij om, in de onwaarschijnlijke situatie dat de richtlijn op dit punt niet wordt aangepast, niet langer van de mogelijkheid gebruik te maken.

Voor het waarschijnlijkere geval dat de uitsluitingsmogelijkheid in de richtlijn zou vervallen, merk ik het volgende op. Indien banken nu zouden worden verplicht in hun administratie rekening te houden met het onderscheid tussen groot-zakelijke depositohouders en klein-zakelijke depositohouders, en dat onderscheid zou in de nabije toekomst weer vervallen, zouden banken hun administratie twee keer moeten aanpassen, waarbij de eerste aanpassing door de tweede aanpassing weer ongedaan zou worden gemaakt. Dat zou leiden tot overbodige kosten. Ook om die reden is het beter nu reeds het onderscheid te laten vallen.

6. Comptabiliteitswet 2001

Conform de procedure van artikel 34, lid 2 van de Comptabiliteitswet 2001 dient bij het voornemen van de Staat om een privaatrechtelijk rechtspersoon op te richten overleg gevoerd te zijn over de voorgenomen rechtshandeling met de Algemene Rekenkamer alvorens het oordeel van de ministerraad door Onze Minister wordt gevraagd. In dit kader heeft een aantal maal overleg plaatsgevonden met de Algemene Rekenkamer inzake de oprichting van de Stichting Depositogarantiefonds. In deze overleggen zijn veel zaken besproken aangaande vormgeving en verantwoordingsplicht van de Stichting, en verantwoordelijkheden van de minister van Financiën en DNB. Veel van de besproken punten zijn overgenomen in de AMvB. Ten tijde van het formele advies van de Algemene Rekenkamer stonden nog twee zaken open.

De Algemene Rekenkamer wijst in haar advies terecht op het belang van scheiding van verantwoordelijkheden. Met het oog hierop is zij van mening dat het niet wenselijk is dat de minister van Financiën of DNB eigen medewerkers tot bestuursleden kunnen benoemen. Zo is DNB in vele opzichten als uitvoerder bij de Stichting betrokken, en anders zouden opdrachtverlening en uitvoering niet voldoende gescheiden zijn. Naar aanleiding daarvan is het besluit aangepast. Aan artikel 23 is toegevoegd dat de door de minister voorgedragen bestuursleden niet bij het Ministerie van Financiën werkzaam mogen zijn. Hiermee is uitgesloten dat er een belangenverstremming zou kunnen ontstaan tussen de (financiële) belangen van de Staat en die van de Stichting. Verder is toegevoegd dat medewerkers van DNB in hun reguliere werkzaamheden bij DNB niet betrokken mogen zijn bij de uitvoering van het fondsbeheer. Op deze wijze wordt voorkomen dat een door DNB benoemd bestuurslid in de situatie geraakt dat hij (mede) over zijn eigen functioneren zou moeten oordelen. Er is bewust niet voor gekozen om in het besluit te bepalen dat een dienstbetrekking bij DNB altijd onverenigbaar is met een bestuurslidmaatschap van de Stichting. Dit vanwege het feit dat juist bij DNB – en wellicht zelfs alleen bij DNB – allerlei praktische kennis en expertise voorhanden is met betrekking tot de uitvoering van het depositogarantiestelsel; kennis waarvan niet kan worden uitgesloten dat daaraan binnen de Stichting behoefte zal bestaan.

In het kader van de Comptabiliteitswet 2001 is uiteraard ook gekeken naar artikel 45 van die wet, dat betrekking heeft op het geïntegreerd middelenbeheer, het zgn. "schatkistbankieren". Daarbij valt al snel een bijzonder aspect van de Stichting op. Waar de (publieke) middelen van een RWT normaal gesproken dienen ter financiering van de

publieke taak van die RWT, bestaat de taak van de Stichting er vooral in om middelen te beheren die niet ter financiering van haar eigen publieke taak strekken. De vraag kan zelfs worden gesteld, in hoeverre de middelen van de Stichting überhaupt ter financiering van een publieke taak strekken. Duidelijk is dat in elk geval de middelen die worden aangewend ter financiering van de beheerskosten van de Stichting en ter financiering van de uitvoeringskosten van DNB, als middelen ter financiering van een publieke taak moeten worden aangemerkt. In verhouding tot de totale omvang van het fonds zijn die kosten echter verwaarloosbaar klein. Verreweg het grootste deel van het fonds strekt ter bekostiging van eventuele uitkeringen onder het depositogarantiestelsel.

De Algemene Rekenkamer is van oordeel dat alle middelen van de Stichting ter uitvoering van een publieke taak strekken en daarom in 's Rijks schatkist zouden moeten worden aangehouden. Banken worden wettelijk verplicht om bij te dragen in het fonds. De middelen worden eigendom van de Stichting en ingezet voor de uitvoering van het DGS, hetgeen als publieke taak moet worden aangemerkt, aldus de Rekenkamer. Naar het oordeel van het kabinet doet deze opvatting onvoldoende recht aan het uitgangspunt dat de banken de kosten van het depositogarantiestelsel dragen (zie artikel 3:259, tweede lid, van de wet). De overheid heeft alleen de operationele uitvoering van het depositogarantiestelsel op zich genomen, niet de bekostiging van dat stelsel. De bekostiging van het stelsel is – en blijft dat ook onder het nieuwe systeem van (gedeeltelijke) ex ante-financiering – een verantwoordelijkheid van de banken. In dat licht is het onjuist om de bekostiging van het depositogarantiestelsel als een publieke taak te zien en de daartoe strekkende middelen van de Stichting als collectieve middelen aan te merken, waarop artikel 45 van de Comptabiliteitswet 2001 van toepassing zou zijn.

Los van de vraag of de middelen van de Stichting als collectieve middelen moeten worden aangemerkt, spelen nog andere overwegingen een rol. Een belangrijke les uit de huidige eurocrisis is dat er een verband bestaat tussen de financiële positie en de kredietwaardigheid van lidstaten en die van de in die lidstaten gevestigde banken. Hierdoor kunnen lidstaten extra marktdruk ervaren, wanneer hun banken in problemen verkeren, en vice versa. Het risico van extra marktdruk neemt toe, naar mate overheden en banken nauwer verweven zijn door een vangnet- of garantieregeling. Voor het markt- en publieke vertrouwen in een lidstaat en haar banken is het daarom gunstig, wanneer een vangnetregeling zoals het depositogarantiestelsel niet a priori op de kredietwaardigheid van die lidstaat steunt, maar daar in beginsel los van staat. Een verplichting voor de Stichting om haar middelen in de schatkist aan te houden zou haaks staan op het streven om de verwevenheid tussen de Staat en de Nederlandse banken te

beperken of in elk geval niet verder te laten toenemen. Zowel voor de Staat als voor het depositogarantiestelsel is het van belang om het DGS-fonds apart te positioneren en de Stichting toe te staan haar beleggingen – uiteraard binnen de daarvoor in artikel 23f gestelde kaders – te diversifiëren. Dit laatste sluit ook aan bij de ontwikkelingen op Europees niveau, waar – getuige onder meer het aanvankelijke voorstel van de Europese Commissie om het percentage beleggingen bij één wederpartij te limiteren en diverse amendementen in het Europees Parlement – diversificatie van DGS-middelen van groot belang wordt geacht.

Op grond van vorenstaande overwegingen wordt de Stichting niet aangewezen als rechtspersoon met wettelijke taak die op grond van artikel 45, eerste lid, verplicht is om zijn middelen in 's Rijks schatkist aan te houden.

7. administratieve lasten

Het onderhavige besluit in verband met de wijziging van de financiering van het depositogarantiestelsel brengt administratieve lasten met zich mee. Met betrekking tot die lasten wordt het volgende opgemerkt.

Tot de inwerkingtreding van dit besluit was het depositogarantiestelsel ex post gefinancierd: na de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel werden de kosten voor depositogarantie tot €100.000 per deposithouder omgeslagen over de overige deelnemende banken.

Ten behoeve van de ex ante financiering van het depositogarantiestelsel zal DNB ieder kwartaal de basisbijdragen en de risicogedifferentieerde bijdragen voor alle banken berekenen. Hiertoe heeft DNB per bank periodiek data nodig over het bedrag van de deposito's die onder het depositogarantiestelsel gegarandeerd worden en over de risico-indicatoren. Om DNB in staat te stellen tot het berekenen van de bijdragen moeten de banken ieder kwartaal de benodigde data aan DNB verstrekken.

De banken zijn reeds verplicht om ieder kwartaal de data over de risico-indicatoren aan DNB te rapporteren. Dientengevolge brengt de berekening van de risicobijdragen geen verandering in de administratieve lasten voor de banken.

Het periodiek rapporteren van data over het bedrag van de gegarandeerde deposito's brengt wel administratieve lasten met zich mee. Voor deze rapportage aan DNB wordt gebruik gemaakt van een rapportage format. De wettelijke basis voor deze rapportage is gelegen in artikel 26a, eerste lid, van het Besluit prudentiële regels Wft. Banken zijn op basis van deze wettelijke bepaling reeds verplicht om te beschikken over procedures en maatregelen die waarborgen dat de voor uitvoering van de

vangnetregelingen noodzakelijke gegevens actueel bij worden gehouden en adequaat zijn vastgelegd. Aangezien deze gegevens ieder kwartaal nodig zijn voor de rapportage aan DNB inzake het ex ante gefinancierde depositogarantiefonds zullen de eenmalige administratieve lasten zich beperken tot het automatiseren van deze procedures.

Indien de banken de gevraagde gegevens automatiseren zodat vier keer per jaar deze data kan worden gerapporteerd aan DNB bestaan de jaarlijks terugkerende administratieve lasten voornamelijk uit het periodiek rapporteren aan DNB en een keer per jaar laten controleren van de gegevens door een accountant.

Bij het berekenen van de administratieve lasten gaat Actal uit van standaardtarieven voor verschillende typen personeel. Voor veel van het beschreven werk zullen hoogopgeleide kenniswerkers nodig zijn. Het gehanteerde standaard uurloon voor hoogopgeleide kenniswerkers bedraagt €45, inclusief werkgeverslasten, en het uurloon voor accountants bedraagt €58. In tabel 1 en 2 is een inschatting weergegeven van de administratieve lasten. Bij de berekening van de totale administratieve lasten voor de sector als geheel is uitgegaan van 51 banken. Het aantal banken in Nederland is weliswaar afhankelijk van de wijze waarop banken hun administratie inrichten, maar voor deze berekening is verondersteld dat de banken aan DNB ten behoeve van het depositogarantiestelsel zullen rapporteren op het hoogste consolidatieniveau. Dit komt neer op 51 banken.

Om de administratieve lasten te reduceren wordt er vooruitlopend op de wijziging van de Europese richtlijn depositogarantiestelsels in het onderhavige besluit niet langer onderscheid gemaakt tussen groot- en klein-zakelijke cliënten, maar wordt de dekking al uitgebreid naar alle zakelijke klanten. Tot nu toe werd dit onderscheid wel gemaakt en kwamen klein-zakelijke klanten wel en groot-zakelijke klanten niet in aanmerking voor dekking onder het depositogarantiestelsel. Voor banken is het lastig en kostbaar om te identificeren welke deposito's toebehoren aan de categorie «kleine» zakelijke klanten die een verkorte balans mogen voeren. Dit betreft een vrij grote groep cliënten waarvoor door banken individueel moet worden vastgesteld of hun deposito's onder het depositogarantiestelsel vallen. De Europese Commissie heeft bij de presentatie van de wijzigingsrichtlijn in juli 2010 in een impactanalyse geoordeeld dat door het wegvallen van dit onderscheid de uitbreiding van de DGS-dekking relatief gering is. Terwijl dit waarschijnlijk, hoewel niet exact berekend, zal leiden tot een substantiële besparing op de administratieve lasten voor de banken.

Tabel 1: Eenmalige administratieve lasten

	Aantal uren	Kosten per uur	Totale kosten
Administratieve lasten per bank	2600	€ 45	€ 117.000
Totale administratieve lasten voor de sector			€ 5.967.000

Tabel 2: Jaarlijks terugkerende administratieve lasten

		Aantal uren per levering	Levering per jaar	Kosten per uur	Totale kosten
Administratieve lasten per bank	Rapporteren	40	4	€ 45	€ 7.200
	Accountantscontrole	10	1	€ 58	€ 580
	Totaal				€ 7.780
Totale administratieve lasten voor de sector					€ 396.780

Tot slot wordt opgemerkt dat met het onderhavige besluit in verband met de wijziging van de financiering van het depositogarantiestelsel geen nalevingskosten gepaard gaan.

ARTIKELSGEWIJS

A

Enkele begrippen worden hieronder toegelicht. Van sommige begrippen wordt in artikel 17a een definitie gegeven. Ten aanzien van sommige andere begrippen wordt verwezen naar het artikel waarin het begrip wordt bepaald, bijvoorbeeld het individueel normbedrag (artikel 23n, eerste lid). Dit laatste is gedaan om de tekst van sommige bepalingen beknopter te kunnen weergeven, terwijl het opnemen van een weergave van de inhoud van bijvoorbeeld het individueel normbedrag in artikel 17a dat artikel buitensporig lang zou maken.

algemeen gedeelte en bijzonder gedeelte

Het bijzondere gedeelte bestaat uit het totaal van de individuele saldi van de banken die deelnemen aan het depositogarantiestelsel. Het algemene gedeelte bestaat uit alle andere middelen.

Tot het algemene gedeelte behoren in de eerste plaats de saldi van degenen die wel voldeden aan de kwalificatie van 'bank', maar hieraan niet langer voldoen. Banken die niet langer deelnemen aan het depositogarantiestelsel hebben in het verleden bijdragen aan de Stichting voldaan, maar doen dat niet langer. Uit de systematiek en de terminologie van de Wft en het Besluit volgt dat de saldi van degenen die geen bank meer zijn, behoren tot het algemene gedeelte. Artikel 18 bepaalt op welke banken het depositogarantiestelsel van toepassing is. Het depositogarantiestelsel is dus niet langer van toepassing op banken die eerst wel maar later niet meer voldoen aan de criteria die in artikel 18 worden genoemd. Wanneer in § 6.2 van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft het woord 'bank' wordt gebezigd, wordt daarmee uitsluitend een bank bedoeld die voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria. Het 'algemene gedeelte' is gedefinieerd als 'middelen die niet behoren tot het totaal van de individuele saldi van de banken'; met 'banken' wordt bedoeld: de banken waarop het depositogarantiestelsel van toepassing is.

Voorts behoren tot het algemene gedeelte de door de banken voldane risicobijdragen. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen de banken die nog steeds deelnemen aan het depositogarantiestelsel en banken die dat niet meer doen.

Ten derde behoren tot het algemene gedeelte de bedragen die daaraan zijn toegevoegd ingevolge artikel 23x. Op grond van dat artikel wordt het algemene gedeelte verhoogd indien de som van het bedrag waarmee het individuele saldo ingevolge artikel 23s, vierde lid, eerder is verlaagd en het bedrag van de eerder in rekening gebrachte ex post bijdrage kleiner is dan het bedrag waarmee het individuele saldo ingevolge artikel 23w, tweede en vierde lid, is verhoogd naar aanleiding van de uitoefening door DNB van rechten tegen een bank. In dat geval wordt het algemene gedeelte verhoogd met het bedrag dat groter is dan de som van de individuele verlaging en de ex post bijdrage die hebben plaatsgevonden onderscheidenlijk in rekening zijn gebracht naar aanleiding van de voldoening door DNB van vergoedingen aan depositohouders van die bank. Anders gezegd: de verhoging van de individuele saldi is gemaximeerd; wanneer de individuele saldi worden verhoogd en als gevolg van de maximering nog een bedrag 'overblijft', gaat het restbedrag naar het algemene gedeelte.

Tot slot bestaat het algemene gedeelte uit het rendement dat naar rato op grond van artikel 23l aan het algemene gedeelte is toegevoegd.

Alhoewel het gaat om het algemene gedeelte van de in het fonds aanwezige middelen, is niet gekozen voor de term 'algemene middelen' omdat deze laatste term onbedoeld associaties oproept met terminologie die in de fiscaliteit gangbaar is. Het

verdient de voorkeur ook in de terminologie een scherp onderscheid met de belastingen te maken. Bovendien duidt de term 'algemene middelen' op belastinggelden zonder speciale bestemming, terwijl het 'algemene gedeelte' nu juist wel een speciale bestemming heeft, namelijk de ex ante financiering van het depositogarantiestelsel. De kern van het 'algemene' bestaat hieruit dat de herkomst niet wordt gespecificeerd. Daarom is gekozen voor de term 'algemeen gedeelte'.

basisbedrag

Het basisbedrag is het bedrag ter grootte van $1\frac{2}{3}$ basispunt, ofwel een zestigste deel van een procent van het bedrag van de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's. Het basisbedrag wordt gebruikt om twee grootheden te berekenen. De eerste grootheid is de basisbijdrage. De basisbijdrage is gelijk aan het basisbedrag. De tweede grootheid is de risicobijdrage. Het is mogelijk dat deze nihil is. De risicobijdrage moet ook dan worden voldaan indien geen basisbijdrage meer is verschuldigd, doordat de individuele doelomvang is bereikt tenzij zich een grond voor maximering voordoet. Het zou onjuist zijn te bepalen dat de risicobijdrage wordt gebaseerd op een basisbijdrage die niet wordt voldaan. Daarom is onderscheid gemaakt tussen 'basisbedrag' en 'basisbijdrage'.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het begrip 'bank' niet in artikel 17a behoeft te worden gedefinieerd. De regeling van de ex ante financiering geldt slechts voor banken waarop het depositogarantiestelsel van toepassing is. Dat zijn de banken, genoemd in artikel 18.

B

De gelegenheid wordt te baat genomen om duidelijk te maken dat deposito's van een ieder in aanmerking komen voor vergoeding onder het depositogarantiefonds. Door de wijziging vallen in het bijzonder ook deposito's van vennootschappen onder firma onder het depositogarantiestelsel. Dat was reeds zo onder de voorganger van het Besluit bpmbd Wft op dit punt, de Collectieve Garantieregeling¹³, maar dit is bij de omzetting van die regeling in het Besluit bpmbd Wft abusievelijk niet overgenomen. De wijziging staat los van de regeling van de ex ante financiering van het depositogarantiestelsel.

¹³ Collectieve Garantieregeling van Kredietinstellingen voor Terugbetaalbare Gelden en Beleggingen (CGR), bijlage bij Besluit van 28 september 1998 tot algemeen verbindendverklaring van de Collectieve Garantieregeling van Kredietinstellingen voor Terugbetaalbare Gelden en Beleggingen van 17 september 1998 op grond van artikel 84, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, staatsblad 577.

C

Artikel 21

Conform het eerste lid voorziet DNB in de oprichting van de Stichting Depositogarantiefonds. De Stichting heeft als taak formeel zorg te dragen voor het beheer en de instandhouding van het depositogarantiefonds. Het doel van het depositogarantiefonds is het aan DNB voldoen van bedragen in drie situaties. In de eerste situatie heeft DNB besloten tot inwerkingstelling van het depositogarantiefonds. De Stichting dient aan DNB het totaal van de bedragen te voldoen die DNB verwacht te vergoeden aan de depositohouders. In de tweede situatie heeft DNB een bedrag beschikbaar gesteld voor de overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet. Tijdens de voorbereiding van het thans voorliggende besluit is het voorstel van wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen ingediend bij de Tweede Kamer. In de derde situatie voldoet de Stichting aan DNB de kosten die DNB heeft gemaakt in verband met de uitvoering van het depositogarantiestelsel. Naast voornoemde situaties waarin bedragen aan DNB worden vergoed, wordt het depositogarantiefonds ook benut om de Stichting te bekostigen. Zo kan de Stichting onder andere voor haar apparaatkosten betalen.

Deze paragraaf voorziet reeds in een aantal bepalingen betreffende onder meer de inrichting en werkwijze van de Stichting. Niettemin dienen statuten te worden opgemaakt die de inrichting en werkwijze van de Stichting nader reguleren. Bovendien geldt dat opname van bepaalde onderwerpen in de statuten op grond van artikel 2:286 van het Burgerlijk Wetboek een vereiste is.

Om te garanderen dat de statuten in overeenstemming zijn met de wet of dit besluit, is in het tweede lid bepaald dat de statuten van de Stichting de goedkeuring van de Minister van Financiën behoeven. Ook bij een wijziging van de statuten is de goedkeuring van de Minister van Financiën noodzakelijk.

Artikel 22

Onze Minister is conform het eerste lid, na overleg met de Nederlandsche Bank bevoegd om de Stichting te ontbinden. Dit kan in de situatie dat het voortbestaan van de Stichting niet meer wenselijk is. Het tweede lid bepaalt dat de Minister na overleg met de Nederlandsche Bank en een representatieve vertegenwoordiging van banken beziet welke bestemming, bij ontbinding van de Stichting, aan een eventueel batig liquiditeitsaldo zal worden gegeven.

Artikel 23

Dit artikel bepaalt de samenstelling van het bestuur. Het eerste lid bepaalt dat het bestuur van de Stichting wordt gevormd door acht leden. Hiervan zijn vijf zittende bestuursleden en drie plaatsvervangende leden. Drie bestuursleden worden benoemd door de Minister van Financiën en drie door DNB. De overige twee leden worden ingevolge het eerste lid, onderdeel c, benoemd door een representatieve vertegenwoordiging van banken, in casu zal de benoeming geschieden door de Nederlandse Vereniging van Banken.

Eerder is in het algemeen gedeelte van deze toelichting – zie onder Comptabiliteitswet 2001- reeds aangegeven dat moet worden voorkomen dat er belangenverstremming ontstaat bij werknemers die bij of in dienst zijn van het ministerie van Financiën dan wel de Nederlandsche Bank. Met het oog daarop regelt het tweede lid dat bepaalde functies onverenigbaar zijn met het bestuurslidmaatschap van de stichting. Dit lid bepaalt namelijk dat personen die werkzaam zijn bij of in dienst van het ministerie van Financiën, niet als bestuurslid mogen worden gekozen. Hetzelfde verbod ziet op personen die werkzaam zijn bij of in dienst zijn van een financiële onderneming. Ook daar moet mogelijke belangenverstremming worden voorkomen. Tevens schrijft dit lid voor dat een bestuurslid die bij of in dienst is van de Nederlandsche Bank in zijn dagelijkse werkzaamheden bij DNB niet betrokken mag zijn bij de uitvoering van het fondsbeheer van de Stichting. De uitvoering van het fondsbeheer ziet op diverse aspecten zoals de uitvoering van het beleggingsbeleid en de administratie van het fonds door DNB.

Op grond van het derde lid dient een bestuurslid geschikt en betrouwbaar te zijn teneinde de taak die aan het bestuurslid wordt toebedeeld naar behoren te vervullen. De geschiktheid van een bestuurslid houdt verband met kennis, ervaring, vaardigheden en professioneel gedrag, die een bestuurslid nodig heeft om de opgelegde taak in artikel 22, eerste lid, naar behoren te vervullen. De betrouwbaarheid ziet op de hoge mate van integriteit waarover een bestuurslid dient te beschikken. Het orgaan dat een bestuurslid benoemt dient te beoordelen of een kandidaat-bestuurslid geschikt en betrouwbaar is. De twee bestuursleden die ingevolge het eerste lid, onderdeel c, worden gekozen, zijn personen die naast voornoemde competenties in het bijzonder deskundig zijn met betrekking tot de bancaire sector.

Op grond van het vierde lid kiest het bestuur uit zijn midden een voorzitter en een plaatsvervangend voorzitter. De voorzitter en plaatsvervangende voorzitter dienen zittende bestuursleden te zijn.

Het vijfde lid moet bewerkstelligen dat bij afwezigheid van een of meerdere zittende bestuursleden genoeg quorum aanwezig kan zijn voor onder andere te nemen beslissingen in vergaderingen.

Het zesde lid bepaalt dat een bestuurslid aantreedt voor een periode van ten hoogste vijf jaar. Na deze periode kan het bestuurslid terstond worden herbenoemd voor één extra periode. Een bestuurslid kan dus voor maximaal tien jaar zitting hebben in het bestuur van de Stichting.

Conform het zevende lid kunnen bestuursleden worden geschorst of ontslagen door Onze Minister. De Minister is bij schorsing of ontslag van bestuurders gebonden aan de eisen van redelijkheid en billijkheid zoals bepaald in artikel 2:8 van het Burgerlijk Wetboek. Schorsing of ontslag door Onze Minister geschiedt na overleg met DNB en een representatieve vertegenwoordiging van banken.

In de statuten van de Stichting worden bepalingen betreffende onder andere bestuursbesluiten en andere onderwerpen van huishoudelijke aard nader uitgewerkt.

Artikel 23a

Dit artikel bepaalt dat de Stichting gehouden is slechts de werkzaamheden te verrichten die verband houden met de in artikel 22 bedoelde taak. Dit besluit en de statuten van de Stichting schetsen de kaders waarbinnen de Stichting mag opereren en beogen ervoor te zorgen dat de Stichting haar taak naar behoren kan vervullen. Het buiten deze kaders opereren van de Stichting kan wellicht een potentieel gevaar opleveren voor het fonds en zulke situaties dienen te worden voorkomen. Het is de Stichting bijgevolg niet toegestaan werkzaamheden te verrichten die niet tot haar taak behoren. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat in artikel 22, eerste lid, als 'taak' van de Stichting wordt genoemd het zorg dragen voor het beheer en de instandhouding van een garantiefonds, en dat het doel van het garantiefonds is omschreven als het aan de Nederlandsche Bank voldoen van:

- a. op grond van het depositogarantiestelsel uit te keren bedragen;
- b. de ingevolge Afdeling 3.5.4a van de wet uit te keren bedragen die de Nederlandsche Bank beschikbaar stelt voor de overgang van deposito-overeenkomsten; en
- c. de kosten die de Nederlandsche Bank maakt in verband met het depositogarantiestelsel.

Artikel 23b

De in het fonds aanwezige middelen zijn eigendom van de Stichting en vermogensrechtelijk een en ondeelbaar, maar in de administratie wordt wel onderscheid gemaakt tussen verschillende delen van de middelen. Dit wordt gedaan om vast te kunnen stellen wat elke bank periodiek dient te voldoen. In de eerste plaats wordt onderscheid gemaakt tussen het algemene gedeelte en het bijzondere gedeelte, welk laatste gedeelte bestaat uit het totaal van de individuele saldi. Binnen het algemene

gedeelte wordt niet nader onderscheid gemaakt naar de herkomst van de middelen. Binnen het totaal van individuele saldi wordt daarentegen wel geadmistreerd hoe groot het saldo van elke bank is. Tot slot wordt geadmistreerd hoe groot de totale omvang van het fonds is.

Artikel 23c

Het tweede lid bevat de verplichting dat de Stichting een begroting opstelt met een schatting van de kosten die door de Stichting in het komend boekjaar worden gemaakt. Deze kosten hebben betrekking op het beheer en de in standhouding van het fonds. Op te nemen kosten zijn onder meer de apparaatkosten die de Stichting maakt en kosten die DNB ingevolge artikel 23r, eerste tot en met derde lid, bij de Stichting in rekening brengt. Uitkeringen die de Stichting doet in verband met de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel of de overname van deposito's ingevolge artikel 3.5.4A van de wet vallen niet onder de kosten waarop dit artikel betrekking heeft. De begroting behoeft conform het derde lid de goedkeuring van de Minister van Financiën.

In het vierde lid is bepaald dat de Stichting onverwijld mededeling doet aan Onze Minister in geval van aanmerkelijke verschillen die ontstaan of dreigen te ontstaan tussen de werkelijke kosten en de begrote kosten. Ten overvloede wordt opgemerkt dat hieronder tevens de uitvoeringskosten vallen. Het is aan Onze Minister wat voor gevolg hij geeft aan een dergelijke mededeling. Indien sprake is van ernstige taakverwaarlozing is artikel 23i van toepassing.

Artikel 23d

De Stichting dient een jaarrekening op te stellen die zoveel mogelijk wordt ingericht overeenkomstig de bepalingen uit Titel 9 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek. De jaarrekening dient om onder andere inzicht te geven in de financiële situatie van de Stichting en haar vermogen om te voldoen aan haar taak. De jaarrekening van de Stichting dient overeenkomstig het tweede lid te worden gecontroleerd door een registeraccountant. Onze Minister kan nadere regels stellen ten aanzien van de controle door de registeraccountant. Zo kan Onze Minister op grond van deze bepaling een accountantsprotocol opstellen waarin puntsgewijs aanwijzingen en aandachtspunten voor de accountant worden opgenomen.

In het tweede lid is tevens bepaald dat bij de aanwijzing van een registeraccountant de Stichting bedingt dat aan Onze Minister desgevraagd inzicht wordt geboden in de controlewerkzaamheden van de accountant. Het betreft dan inzicht in de controlewerkzaamheden inzake het financieel verslag als bedoeld in artikel 23e, tweede lid, onderdeel b. Dit financieel verslag ziet primair op gegevens die niet in strijd zijn met artikel 1:89, tweede lid, van de wet. Het reviewrecht van Onze Minister biedt de

mogelijkheid om te beoordelen of de controle door de accountant afdoende is. Mocht dat niet het geval zijn, dan kan Onze Ministers middels het opstellen van een accountantsprotocol alsnog bewerkstelligen dat belangrijke aandachtspunten binnen de Stichting alsnog worden gecontroleerd.

Om te waarborgen dat de jaarrekening een getrouwe weergave vertoont van de financiële positie van de Stichting, behoort een registeraccountant overeenkomstig het tweede lid een verklaring omtrent de getrouwheid af te geven. Naast deze verklaring dienen ook gegevens te worden toegevoegd die de bevindingen van de registeraccountant weergeven aangaande de rechtmatige inning en besteding van de aan de Stichting gegeven gelden, het beheer en de organisatie van de Stichting en de vraag of het vastgestelde beleggingsbeleid voldoet aan artikel 23f, derde lid, van dit besluit.

De jaarrekening en de daarbij toegevoegde bescheiden kunnen vertrouwelijke gegevens bevatten. De banken dienen namelijk vertrouwelijke gegevens te verstrekken waardoor bepaald kan worden wat hun bijdrage aan het fonds is. Het betreft in het onderhavig geval toezichtvertrouwelijke informatie waarop ingevolge artikel 1:89, eerste lid, van de wet een geheimhoudingsplicht rust op degenen die bij of krachtens voornoemde wet een taak vervult of heeft vervuld. De Stichting en daarmee ook het bestuur vallen binnen de reikwijdte van deze geheimhoudingsplicht en mogen deze vertrouwelijke gegevens niet openbaar maken.

Artikel 23e

In het eerste lid is bepaald dat het bestuur van de Stichting de jaarrekening vaststelt. Zij doet dat zo spoedig mogelijk nadat de registeraccountant de verklaring omtrent de getrouwheid heeft afgegeven.

In het tweede lid geldt voor de Stichting een verplichting om de aldaar genoemde bescheiden te zenden naar de Minister van Financiën en DNB. In dit artikel is een verdeling gemaakt in stukken die naar Onze Minister gaan en stukken die uitsluitend naar DNB worden verstuurd. Deze bepaling is een gevolg van de geheimhoudingsplicht die in de toelichting bij artikel 23d reeds is aangekaart. DNB als toezichthouder, die uit hoofde van dit besluit ook inzage heeft in de vertrouwelijke gegevens van banken, is in tegenstelling tot de Minister van Financiën wel gerechtigd om de volledige jaarrekening en de daarbij behorende bescheiden in te zien, ongeacht het feit dat de stukken vertrouwelijke gegevens bevatten.

De bescheiden die wel naar Onze Minister worden verstuurd omvatten gegevens die niet in strijd zijn met artikel 1:89, eerste lid, van de wet en bijgevolg openbaar kunnen worden gemaakt. Het betreft dan voornamelijk informatie aangaande de kosten die de Stichting heeft gemaakt, het saldo van het fonds en behaalde rendementen. Deze inlichtingen die aan Onze Minister worden verschaft dienen als financiële verantwoording

aangaande het functioneren van de Stichting en kunnen, gezien het niet vertrouwelijke karakter, openbaar worden gemaakt.

Artikel 23f

De middelen van het depositogarantiefonds moeten op basis van een conservatief beleggingsbeleid worden beheerd. Het beleggingsbeleid wordt vastgesteld door het Stichtingsbestuur, waarover overleg zal plaatsvinden met een representatieve vertegenwoordiging van de banken. DNB voert het beleggingsbeleid namens de Stichting uit. De middelen van de Stichting zullen zeer veilig moeten worden belegd, tegen een laag krediet-, rente-, en operationeel risico, zonder valutarisico en met hoge liquiditeit. Dit resulteert waarschijnlijk in een beleid dat voorziet in investeren in staatspapier (in euro) van een of meerdere zeer kredietwaardige landen in het eurogebied.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat de onderdelen a en b in het derde lid geen alternatieven zijn die elkaar uitsluiten.

Artikel 23g

Artikel 23g regelt hetgeen de Stichting aan Onze Minister aan inlichtingen en gegevens dient te verstrekken. Het betreft gegevens en inlichtingen in het kader van een onderzoek naar de toereikendheid van het besluit en de wijze waarop de Stichting haar taak uitvoert of heeft uitgevoerd. Het spreekt voor zich dat de algemene artikelen in de wet betreffende de geheimhoudingsverplichting (artikel 1:89 en volgende) van toepassing zijn op de Stichting. De Stichting is immers een persoon die uit hoofde van de Wft en ingevolge die wet genomen besluiten een taak vervult. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat de Stichting aan Onze Minister geen inlichtingen met betrekking tot individuele saldi en de specifieke omvang van het algemeen gedeelte en het bijzondere gedeelte verstrekt. Onze Minister kan aan een derde opdracht geven de inlichtingen of gegevens die aan hem zijn verstrekt, te onderzoeken. De Minister gebruikt de gegevens uitsluitend voor het vormen van zijn oordeel over de toereikendheid van het besluit of de wijze waarop de Stichting haar taak uitvoert of heeft uitgevoerd.

Artikel 23h

Op grond van artikel 23h deelt de Stichting in voorkomend geval aan Onze Minister mee dat er ontwikkelingen ontstaan die een gevaar vormen voor een goede uitvoering van de taak van de Stichting. Het betreft hier dus niet, zoals in artikel 23g, een verplichting om inlichtingen of gegevens mee te delen op verzoek van Onze Minister, maar een verplichting om eigener beweging aan Onze Minister te informeren.

Artikel 23i

Artikel 23i bepaalt dat Onze Minister noodzakelijke voorzieningen kan treffen indien de Stichting haar taak ernstig verwaarloost. In het tweede lid is een voorziening genoemd die Onze Minister in ieder geval heeft: hij kan besluiten de taak van de Stichting zelf uit te voeren of door een ander te laten uitvoeren. Dit voorbeeld wordt slechts genoemd ten einde buiten twijfel te stellen dat Onze Minister deze voorziening kan treffen. Onze Minister kan ook andere maatregelen nemen die kunnen worden gerekend tot 'noodzakelijke voorzieningen'.

Artikel 23j

In dit artikel is bepaald dat DNB elk kwartaal voor elke bank de hoogte van het basisbedrag vaststelt. Deze bepaling is opgenomen in een apart artikel omdat het basisbedrag de basis is voor zowel de basisbijdrage als de risicobijdrage. Het opnemen van deze verplichting in het artikel betreffende de basisbijdrage of het artikel betreffende de risicobijdrage zou daarom minder juist zijn.

Artikel 23k

Een bank betaalt aan de Stichting een bijdrage. Totdat het individuele saldo de individuele doelomvang heeft bereikt, bestaat deze bijdragen ieder geval uit een niet-risico-georiënteerd deel. Dit deel wordt de basisbijdrage genoemd. Artikel 23k regelt de basisbijdrage. Zie voor de basisbijdrage ook het algemene deel van deze toelichting

Met de zin dat de Stichting het individuele saldo met het bedrag van de basisbijdrage verhoogt, is beoogd te bepalen dat de basisbijdrage wordt toegerekend aan het individuele saldo. Artikel 23cc bepaalt *wanneer* de Stichting het individuele saldo verhoogt, namelijk onverwijld nadat zij de in rekening gebrachte bijdragen heeft ontvangen.

De derde zin bepaalt dat de bank de basisbijdrage voldoet totdat haar individuele saldo groter is dan of gelijk is aan haar individuele doelomvang. Strikt genomen zou de zinsnede «totdat haar individuele saldo groter is dan of gelijk is aan haar individuele doelomvang» als overbodig kunnen worden beschouwd, nu in het tweede lid is bepaald dat een lagere bijdrage wordt vastgesteld indien door de 'normale' basisbijdrage de individuele doelomvang zou worden overschreden. De zinsnede is opgenomen omdat het eerste lid als geheel een cruciale bepaling is in de regeling van de opbouw van het garantiefonds en het voorkeur verdient de basisregel ondubbelzinnig weer te geven. Zonder deze zinsnede zou de regel dat de basisbijdrage is verschuldigd totdat de individuele doelomvang is bereikt, slechts kenbaar zijn door deze af te leiden uit het tweede lid.

Artikel 23l

De Stichting stelt vast of rendement is behaald op de in het fonds aanwezige middelen. Zij doet dat een keer per jaar. Aan de Stichting wordt overgelaten wanneer in het jaar zij dat doet. De in het fonds aanwezige middelen worden met het rendement verhoogd. Zie voor de wijze waarop de verhoging wordt toegerekend aan de in het fonds aanwezige middelen het algemene gedeelte van de toelichting.

Artikel 23m

In het eerste lid wordt bepaald wat het individuele normbedrag is. In een reactie naar aanleiding van de publieke consultatie is opgemerkt dat de omschrijving van het individuele normbedrag naar zichzelf verwijst. Dit is onjuist. In de aanhef van het eerste lid is het begrip 'individuele normbedrag op het *actuele* toetsmoment' opgenomen. Voor de berekening daarvan moet worden bekeken wat het 'individuele normbedrag, vastgesteld op het *vorige* toetsmoment' was. Toen het individuele normbedrag op het vorige toetsmoment werd vastgesteld, werd gekeken naar het individuele normbedrag dat weer dáárvoor was vastgesteld, en zo voort. De in de publieke consultatie ontvangen opmerking zou juist zijn wanneer niet was bepaald hoe het individuele normbedrag op het allereerste toetsmoment moet worden berekend, maar dat is wel bepaald: indien er voor een bank in het kwartaal voorafgaand aan het actuele toetsmoment geen individueel normbedrag is vastgesteld, wordt dit bedrag gesteld op nul. Ingevolge het eerste lid, onderdeel b, wordt dit op nul gestelde bedrag vermenigvuldigd met de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis; dat blijft dus nul. Ingevolge het eerste lid, onderdeel c, wordt hierbij opgeteld een bedrag gelijk aan $1\frac{2}{3}$ basispunt van de op het actuele toetsmoment aanwezige depositobasis. Vervolgens vinden de vermeerdering ingevolge onderdeel d, de verminderingen ingevolge onderdeel e, en weer de vermeerdering ingevolge onderdeel f. plaats.

De achtergrond van het vierde lid is dat zonder een dergelijke bepaling het normbedrag boven 1 procent van de depositobasis uit kan komen. Dat is niet de bedoeling. Het spreekt voor zich dat DNB dit alleen doet wanneer in het desbetreffende kwartaal een basisbijdrage is verschuldigd.

Het derde lid bevat de verplichting dat het individuele saldo van een bank gelijk is aan het individuele normbedrag. Deze bepaling moet worden gelezen als: "Op het actuele toetsmoment dient het individuele saldo van een bank gelijk te zijn aan het individuele normbedrag dat is berekend op dat moment". Met het oog op Aanwijzing voor de regelgeving 53 is de formulering "dient te zijn" achterwege gelaten. Het derde lid is zo geformuleerd dat deze verplichting bestaat op het actuele toetsmoment. De bank moet een bedrag voldoen, wat er toe leidt dat de Stichting het individuele saldo verhoogt. Het derde lid verplicht de Stichting niet ertoe om het saldo reeds op het actuele toetsmoment te verhogen. Op grond van artikel 23cc, vijfde lid, doet zij dat pas wanneer zij de

bijdrage daadwerkelijk heeft ontvangen. Artikel 23m derde lid, dient zo te worden gelezen dat wanneer DNB heeft vastgesteld dat het individuele saldo lager is dan het individuele normbedrag, het individuele saldo in overeenstemming met het individuele normbedrag dient te worden gebracht.

In het vierde lid wordt bepaald dat DNB beoordeelt of aan de in het derde lid genoemde verplichting is voldaan. Om dat te beoordelen, dient DNB vast te stellen wat het normbedrag voor een bank is op het moment dat zij dat vaststelt. De wijze van de berekening van het normbedrag wordt gegeven in het eerste lid, en is toegelicht in het algemene gedeelte van deze toelichting.

Het vijfde lid komt erop neer dat DNB van de hypothese uitgaat dat de basisbijdrage van het kwartaal waarin het normbedrag wordt berekend, reeds is voldaan. Zonder een dergelijke bepaling zou het verschil tussen het individuele saldo en het normbedrag groter zijn dan de bedoeling is. Dat DNB van de hypothese uitgaat dat de basisbijdrage van het desbetreffende kwartaal reeds is voldaan, laat de verplichting van de bank die basisbijdrage te voldoen uiteraard onverlet.

In het zesde lid is de daadwerkelijke verplichting opgenomen voor de bank om een suppletie te voldoen. Aan deze verplichting moet de bank voldoen uiterlijk binnen de in artikel 23cc, vierde lid, genoemde termijn. In een reactie in het kader van de publieke consultatie is opgemerkt dat het begrip 'suppletie' in het lid dat nu is genummerd als het zevende lid zou moeten voorkomen en dat in het lid dat nu is genummerd als het achtste lid naar het zesde lid zou moeten worden verwezen. Beide opmerkingen zijn onjuist. In artikel 17a is 'suppletie' gedefinieerd als de bijkomende bijdrage in artikel 23m, zesde lid. Dit is gedaan omwille van de beknoptheid; zo hoeft niet steeds te worden gezegd 'een bijdrage van een zodanige omvang dat het individuele saldo gelijk is aan het individuele normbedrag'. Nu het begrip 'suppletie' in artikel 17a is beschreven, kan in artikel 23m, achtste lid, dat begrip probleemloos worden gebruikt; hetzelfde geldt voor het zevende lid.

Artikel 23n

Zie voor de restituties het algemene gedeelte van deze toelichting.

Artikel 23o

Artikel 23o komt in de plaats van het oude artikel 23. Een bank hoeft in een kalenderjaar niet meer te voldoen dan 5 procent van haar eigen vermogen van het laatste kalenderjaar, of, indien dat ontbreekt, van haar eigen vermogen dat zij het meest recent aan DNB heeft gerapporteerd. Deze maximering van de bijdrage betreft de som van de bijdrage aan de Stichting en het bedrag dat een bank dient te voldoen ingevolge het beleggerscompensatiestelsel. Een mogelijkheid is dat een bank naar aanleiding van

een deconfiture van een andere bank een dusdanig bedrag dient te voldoen aan de Stichting en ingevolge het beleggerscompensatiestelsel dat zij boven bedoelde 5 procent uitkomt. In dat geval stelt DNB vast welk bedrag de bank die boven bedoelde 5 procent uitkomt voldoet ingevolge het depositogarantiestelsel en welk bedrag die bank voldoet ingevolge het beleggerscompensatiestelsel

Gelijk ook in het oude artikel 23 was bepaald, kan DNB een lager percentage vaststellen. Conform de systematiek van de ex ante financiering is bepaald dat DNB dat elk kwartaal kan doen. Indien DNB dat doet, geldt het lagere percentage voor het kalenderjaar waarin DNB het lagere percentage heeft vastgesteld. Het kalenderjaar daarop geldt weer het percentage van 5, tenzij DNB opnieuw een lager percentage vaststelt.

Indien een bank minder voldoet dan het bedrag dat zij had moeten voldoen, rijst de vraag hoe het bedrag dat wel in rekening wordt gebracht, wordt verdeeld over het individuele saldo en het algemene gedeelte. Anders gezegd: ten koste van welk gedeelte komt het minder te betalen bedrag? Op deze vraag geeft het vijfde lid, aanhef en onderdeel a, antwoord. De Stichting verhoogt eerst het individuele saldo. Is het in rekening gebrachte bedrag precies voldoende of onvoldoende om het individuele saldo te verhogen met het volledige bedrag van de basisbijdrage, dan verhoogt de Stichting het individuele saldo met het in rekening gebrachte bedrag. Resteert er na de verhoging van het individuele saldo nog een bedrag, dan verhoogt de Stichting het algemene gedeelte daarmee. Net als bij artikel 23k, eerste lid, eerste zin, is met het vijfde lid, aanhef en onderdeel a, beoogd te bepalen hoe het in rekening gebrachte bedrag wordt toegerekend aan het individuele saldo en het algemene gedeelte. Artikel 23cc bepaalt *wanneer* de Stichting het individuele saldo en het algemene gedeelte verhoogt, namelijk onverwijld nadat zij de in rekening gebrachte bijdragen heeft ontvangen.

Indien een bank minder voldoet dan het bedrag dat zij had moeten voldoen zonder de maximering, vervalt daardoor de verplichting om het volledige bedrag te betalen niet. Zij dient het eerstvolgende kalenderjaar het bedrag dat zij minder heeft voldaan door toepassing van de maximering, alsnog te voldoen. Dit is bepaald in het vijfde lid, aanhef en onderdeel b. In de tekst van het besluit is deze bijdrage niet met een bepaalde term aangeduid, maar deze bijdrage zou 'inhaalbijdrage' kunnen worden genoemd. Zou het totaal van haar bijdragen ook in het eerstvolgende jaar boven bedoelde 5 procent uitkomen, dan vindt artikel 23o wederom toepassing. Bij de vraag of zij in het eerstvolgende kalenderjaar boven bedoelde 5 procent uitkomt, wordt de inhaalbijdrage mede in aanmerking genomen. Het is voorstelbaar dat artikel 23o met betrekking tot een bepaalde bank gedurende een aantal jaren tot toepassing komt, onder andere doordat de inhaalbijdrage steeds tot gevolg heeft dat de totale bijdragen van de desbetreffende bank steeds boven bedoelde 5 procent uitkomt.

Artikel 23p

Zie voor de risicobijdrage ook het algemene gedeelte van deze toelichting. In het zesde lid is bepaald dat de Stichting het algemene gedeelte verhoogt met de risicobijdragen. Met het zesde lid zin is beoogd de algemene regel neer te leggen dat de Stichting het algemene gedeelte verhoogt; met deze zin is niet beoogd te bepalen wanneer de Stichting het algemene gedeelte verhoogt. Dat is geregeld in artikel 23cc, vijfde lid. Dezelfde systematiek is gevolgd in artikel 23k, eerste lid, met betrekking tot de basisbijdrage.

Met betrekking tot het achtste lid wordt het volgende opgemerkt. De gegevens over de indeling in de categorieën vallen onder de vertrouwelijke gegevens of inlichtingen, bedoeld in artikel 1:89 van de wet. De reden om in het achtste lid uitdrukkelijk op te nemen dat het verboden is bekendheid te geven aan bedoelde gegevens is hierin gelegen dat het ook verboden is voor een bank reclame te maken met bijvoorbeeld het feit dat zij in de laagste risicocategorie is ingedeeld. Artikel 1:89 van de wet is niet van toepassing op een bank, nu zij geen persoon die uit hoofde van de toepassing van de Wft of ingevolge de Wft genomen besluiten enige taak vervult of heeft vervuld. Vergelijk in dit opzicht artikel 3:264, eerste lid, van de wet, waarin is bepaald dat het een financiële onderneming niet is toegestaan informatie over een vangnetregeling ten behoeve van reclamedoelinden te gebruiken. Gegevens over de indeling in een risicocategorie zijn weliswaar gegevens die in het kader van het depositogarantiestelsel worden gebruikt, maar betwijfeld zou kunnen worden of het gegevens 'over een vangnetregeling' zijn. Teneinde buiten twijfel te stellen dat ook aan deze gegevens geen bekendheid mag worden gegeven, is het achtste lid opgenomen.

Artikel 23q

Het uiteindelijke doel van het door de Stichting beheerde fonds is dat de daarin aanwezige middelen worden aangewend om aan DNB een bedrag te betalen. Een dergelijke verplichting bestaat in twee situaties. In de eerste situatie heeft DNB besloten tot inwerkingstelling van het depositogarantiefonds. De Stichting dient aan DNB het totaal van de bedragen te voldoen die DNB verwacht te vergoeden aan de depositohouders. In de tweede situatie heeft DNB een bedrag beschikbaar gesteld voor de overgang van deposito-overeenkomsten ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet. Tijdens de voorbereiding van het thans voorliggende besluit is het voorstel van wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen aanhangig bij de Eerste Kamer.¹⁴

De verplichting van de Stichting om een bedrag te voldoen, is opgenomen in artikel 23q. Indien het bedrag dat DNB aan vergoedingen dient te betalen groter is dan

¹⁴ EK 2011/12, 33 059. Nr A.

de in het fonds aanwezige middelen, geldt het volgende. In artikel 23q is bepaald dat de Stichting aan DNB een bedrag betaalt *dat gelijk is aan de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen*. De gecursiveerde zinsnede heeft tot gevolg dat de Stichting in eerste instantie DNB tot een bedrag betaalt dat gelijk is aan de volledige omvang van het fonds.

Niet is bepaald dat de Stichting direct een bedrag dat los staat van de in het depositogarantiefonds aanwezige middelen vergoedt. In dat geval zou immers het fonds een negatief saldo krijgen. Indien de in het fonds aanwezige middelen niet toereikend zijn om aan DNB het bedrag te vergoeden dat deze ingevolge het depositogarantiestelsel dient uit te keren, zal aan de banken een ex post bijdrage in rekening worden gebracht. Dat zal overigens ook gebeuren indien de in het fonds aanwezige middelen niet toereikend zijn om kosten te vergoeden die door de Stichting zijn gemaakt of die door DNB zijn gemaakt in verband met het depositogarantiestelsel. Voor die situatie moet artikel 23q in samenhang worden gelezen met artikel 23v, vierde lid. Daarin is bepaald dat de Stichting dit betaalt aan DNB zodra zij een ex post bijdrage van een bank heeft ontvangen.

De redactie van artikel 23q is aangepast op advies van de Europese Centrale Bank. Zie voor het verband met artikel 123 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ook de toelichting op artikel 23v. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het Besluit niet van toepassing is op gevallen die zich hebben voorgedaan voorafgaand aan de inwerkingtreding van het Besluit. De gevallen waarin DNB voorafgaand aan de inwerkingtreding de betalingsonmacht van een bank heeft geconstateerd, zijn niet van invloed op de wijze waarop het depositogarantiefonds zal worden gefinancierd.

Artikel 23r

Artikel 23r, eerste tot en met derde lid, heeft betrekking op de lopende kosten van het depositogarantiestelsel. Deze leden bepalen dat DNB de kosten die in verband met het depositogarantiestelsel heeft gemaakt, in rekening kan brengen bij de Stichting. Tot deze kosten behoren in ieder geval kosten van fondsbeheer, rentekosten, accounting, uitvoeringskosten en kosten die DNB maakt in gerechtelijke procedures die verband houden met het depositogarantiestelsel. Ook de ontwikkelingskosten die DNB maakt in verband met accounting, kosten ter uitvoering van het depositogarantiestelsel, kosten voor oprichting van de Stichting alsmede kosten voor de ontwikkeling van het fondsbeheer kan DNB in rekening brengen bij de Stichting.

In het tweede lid is bepaald dat de Stichting aan DNB een voorschot voldoet voordat de Nederlandsche Bank de geschatte kosten maakt. De Stichting behoeft het voorschot niet onmiddellijk na de mededeling van DNB te voldoen. Voorstelbaar is dat DNB bepaalde kosten eerst tegen het einde van het boekjaar kosten maakt, bijvoorbeeld

in verband met aanschaf van computerapparatuur. Het zou niet passend zijn indien de Stichting reeds voorafgaand aan het boekjaar het voorschot betaalt waardoor zij gedurende de rest van het jaar geen rendement meer op het als voorschot betaalde bedrag kan behalen. In de praktijk zal DNB aan de Stichting meedelen dat zij voornemens is binnen afzienbare tijd kosten te maken waarna de Stichting het bedrag dient te voldoen. Deze uitwisseling van gegevens hoeft niet te worden geregeld.

Het vierde en vijfde lid hebben betrekking op de kosten die DNB maakt als gevolg van de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel of een deposito-overdracht. Deze kosten kunnen uiteraard niet van tevoren worden ingeschat. De Stichting voldoet deze kosten aan DNB binnen een redelijke termijn. De hier bedoelde kosten worden omgeslagen over de gedeelten en de saldi volgens de methode die is geregeld in artikel 23s. De lopende kosten daarentegen worden omgeslagen volgens de methode die is geregeld in artikel 23u.

Artikel 23s

De middelen van het fonds nemen af doordat de Stichting een bedrag aan DNB heeft voldaan naar aanleiding van door DNB betaalde vergoedingen of naar aanleiding van kosten die door DNB zijn gemaakt naar aanleiding van de inwerkinstelling van de depositogarantieregeling. Artikel 23s regelt hoe deze afname wordt omgeslagen over de gedeelten en saldi die door de Stichting zijn geadministreerd. Eerst wordt het individuele saldo van de in betalingsonmacht verkerende bank of de bank waarvan de deposito's worden overgedragen, verlaagd. Vervolgens wordt het algemene gedeelte verlaagd. Wanneer ook het algemene gedeelte niet toereikend is, wordt het bijzondere gedeelte verlaagd. De verlaging van het algemene gedeelte wordt naar rato omgeslagen over de individuele saldi. Geen enkele verlaging gaat verder dan € 0. Indien een individueel saldo van een bank wordt verlaagd tot € 0, blijft er een restbedrag over. Dit restbedrag wordt omgeslagen over de individuele saldi van de banken die niet tot € 0 zijn verlaagd.

Ook de omslag van het restbedrag wordt omgeslagen naar rato. De omslag van het restbedrag geschiedt volgens een iets andere verdeelsleutel dan de eerste omslag, omdat het individuele saldo van de bank wiens saldo tot € 0 was verlaagd, niet in de omslag van het restbedrag wordt betrokken. De omslag van het restbedrag heeft tot gevolg dat een bank meer voldoet dan het bedrag dat louter op basis van haar individuele depositobasis zou worden berekend, maar verkleint de kans dat een ex post bijdrage wordt opgelegd.

Met betrekking tot de versie van het ontwerp-besluit dat voor publieke consultatie is gepubliceerd, is in een reactie opgemerkt dat de omslag van het restbedrag over de andere banken tot gevolg heeft dat wanbetaling aan het fonds door een bank wordt afgewenteld op andere banken. Naar aanleiding daarvan is het zesde lid toegevoegd. Het

zesde lid komt erop neer dat een individueel saldo van een bank kan worden verlaagd tot onder € 0, indien de desbetreffende bank een betalingsachterstand heeft.

Artikel 23t

Artikel 23t geeft een regel voor het geval waarin de deposito's worden overgenomen in het kader van Afdeling 3.5.4A van de wet. Die Afdeling voorziet, voor zover hier van belang, in de mogelijkheid dat DNB aan de rechtbank een plan overlegt met betrekking tot de overdracht van deposito-overeenkomsten van een bank die, kort gezegd, in financiële problemen verkeert. Wanneer de rechtbank het overdrachtsplan goedkeurt, worden de deposito-overeenkomsten overgedragen aan een andere bank. Deze overnemende bank krijgt hiervoor een vergoeding uit het depositogarantiefonds. Artikel 23t bepaalt dat in dat geval het individuele saldo van de bank waarvan de deposito's worden overgenomen wordt verlaagd met het bedrag van de door de Stichting aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding of de gemaakte kosten, met dien verstande dat door de verlaging het individuele saldo niet lager wordt dan € 0. Deze regel dient te worden gelezen in samenhang met de artikelen 23ij en 23bb.

Nadat de Stichting het individuele saldo van de bank waarvan de deposito's worden overgedragen heeft verlaagd, geschieden de volgende verlagingen van het algemene gedeelte en de individuele saldi van de andere banken volgens hetzelfde stamien als in het scenario waarin een beroep wordt gedaan op het depositogarantiefonds naar aanleiding van de betalingsonmacht van een bank; dat is in het tweede en derde lid bepaald.

Artikel 23u

Artikel 23u ziet op de 'lopende kosten' die door DNB of de Stichting zijn gemaakt. Het betreft niet de kosten die zijn gemaakt naar aanleiding van de inwerkingstelling van de depositogarantieregeling in een specifiek geval, maar om andere kosten. Het betreft bijvoorbeeld de kosten van het beheer en de instandhouding van het fonds door de Stichting of de kosten die DNB moet maken om banken in een risicocategorie in te delen of de hoogte van de diverse bijdragen vast te stellen. Deze kosten worden grosso modo op dezelfde wijze over de in het fonds aanwezige middelen omgeslagen als de kosten die wel zijn gemaakt naar aanleiding van de toepassing van de depositogarantieregeling in een specifiek geval, met één verschil. Aangezien lopende kosten niet worden gemaakt naar aanleiding van de betalingsonmacht van een bank of de overdracht van deposito-overeenkomsten, kan niet worden bepaald dat het individuele saldo van de betalingsonmachtige bank onderscheidenlijk de bank waarvan de deposito's worden overgedragen als eerste wordt verlaagd; er is immers geen betalingsonmachtige bank of een bank waarvan de deposito's worden overgedragen. Daarom is met betrekking tot de

lopende kosten bepaald dat eerst het algemene gedeelte wordt verlaagd met het bedrag van die kosten. Indien het algemene gedeelte niet toereikend is, wordt na de verlaging van het algemene gedeelte dezelfde wijze van omslag toegepast die geldt in geval van de verlagingen die zijn geregeld in artikel 23s voor het geval ook in de daar geregelde situatie het algemene gedeelte ontoereikend is.

Artikel 23v

Artikel 23v regelt de ex post bijdrage. Overwogen is te bepalen dat, voor het geval de in het fonds aanwezige middelen niet toereikend zijn om aan DNB het bedrag te vergoeden, DNB alleen dan kan besluiten voort te gaan met betalingen indien voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Deze voorwaarden evenwel vloeien voort uit het communautaire recht; het is daarom niet nodig deze uitdrukkelijk in het Besluit op te nemen. DNB kan, wanneer de middelen in het fonds niet toereikend zijn, alleen dan voortgaan met het uitkeren van vergoedingen indien is voldaan aan de volgende voorwaarden: (1) de situatie moet urgent zijn, (2) de stabiliteit van het financiële stelsel is in gevaar en (3) de Stichting kan op korte termijn de uit te keren bedragen vergoeden.

Indien DNB ingevolge bedoelde uitzonderingen voortgaat met het uitkeren van vergoedingen of het beschikbaar stellen van een bedrag voor een deposito-overdracht, zal aan de banken een ex post bijdrage in rekening worden gebracht. Dat zal overigens ook gebeuren indien de in het fonds aanwezige middelen niet toereikend zijn om kosten te vergoeden die door de Stichting zijn gemaakt of die door DNB zijn gemaakt in verband met het depositogarantiestelsel. Het totale bedrag dat de Stichting tekort komt wordt door het geheel van de banken betaald, naar rato op basis van de verhouding tussen de depositobases die aanwezig waren bij de banken volgens de laatste rapportages die zijn gedaan voorafgaand aan het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht constateert ingevolge artikel 3:260, tweede lid, van de wet of waarop de overgang van de deposito-overeenkomsten plaatsvindt. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat in het ontwerp-besluit was opgenomen dat de verhouding tussen de depositobases werd vastgesteld op basis van de rapportages die waren gedaan in het kwartaal waarin de Stichting aan DNB had voldaan. In een reactie die is ontvangen in het kader van de publieke consultatie is terecht opgemerkt dat als gevolg van de geconstateerde betalingsonmacht veel deposito's van de betalingsonmachtige bank zullen zijn ondergebracht bij andere banken. Het zou niet juist zijn de gewijzigde verhouding tussen de depositobases als maatstaf te nemen om de omslag van de ex post bijdrage te nemen.

Met betrekking tot het vierde lid wordt het volgende opgemerkt. Dit lid is overgenomen uit het oude artikel 21, derde lid. Inhoudelijk is geen wijziging beoogd, maar de formulering is gewijzigd. Beoogd is te bepalen dat een bank die voor het tijdstip

waarop DNB de betalingsonmacht constateert of waarop de overdracht van deposito-overeenkomsten plaatsvindt nog wel voldeed aan de in artikel 18 genoemde criteria, maar daarna niet meer, de ex post bijdrage verschuldigd blijft. Wanneer een bank niet voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria op het tijdstip waarop DNB de betalingsonmacht van een andere bank constateert of waarop de overdracht van deposito-overeenkomsten plaatsvindt, is de ex post bijdrage niet verschuldigd. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat een dergelijke bepaling niet is opgenomen voor de andere bijdragen, zoals de basisbijdrage. Bepalend voor de verschuldigdheid van een andere bijdrage dan de ex post bijdrage is of een bank op het tijdstip waarop de verschuldigdheid ontstaat, voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria. De verschuldigdheid ontstaat door de facturering door DNB. Vanaf het moment dat een bank haar vergunning verliest, is het depositogarantiestelsel niet langer op haar van toepassing ingevolge artikel 18. DNB kan dan rechtens niet meer een andere bijdrage dan de ex post bijdrage in rekening brengen. Zou DNB dat de facto toch doen, dan volgt daaruit geen verschuldigdheid. Het vijfde lid maakt op dit beginsel een uitzondering.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat met de zinsnede in het derde lid "voorafgaand aan het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht constateert ingevolge artikel 3:260, tweede lid, van de wet of waarop een bank deposito's overneemt van een andere bank ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet". niet wordt beoogd te bepalen wanneer de banken de ex post bijdragen moeten voldoen; dat wordt geregeld in artikel 23cc. Het gaat om het tijdstip op basis waarvan de verhouding tussen de depositobases wordt vastgesteld.

Artikel 23w

Artikel 23w regelt de incidentele individuele verhoging. Een incidentele verhoging van de individuele saldi vindt plaats wanneer DNB, die haar verhaalsrecht ingevolge artikel 29, eerste lid, of artikel 3:159k heeft uitgeoefend, een bedrag uit de boedel van de betalingsonmachtige bank of van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen of uit diens boedel ontvangt, en dit bedrag vervolgens aan de Stichting voldoet. Indien DNB meer heeft uitgekeerd dan zij van de Stichting heeft ontvangen, brengt zij op het aan de Stichting te betalen bedrag het surplus in mindering. Zie in verband met de gevallen waarin DNB meer kan uitkeren dan zij van de Stichting heeft ontvangen, de toelichting op artikel 23v.

De verhoging wordt omgeslagen over de individuele saldi. Dit gebeurt naar rato op basis van de totalen van alle banken van de verlaging die eerder heeft plaatsgevonden en de door de banken voldane ex post bijdragen. Het gaat uiteraard niet om de verhouding tussen enerzijds de verlagingen en anderzijds de ex post bijdragen,

maar om de som per bank van het bedrag waarmee haar individuele saldo eerder was verlaagd en de ex post bijdrage die zij heeft voldaan.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het individuele saldo ook dan wordt verhoogd indien een bank een ex post bijdrage heeft voldaan en DNB vervolgens een bedrag uit de boedel van de betalingsonmachtige bank of van de bank waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen ontvangt en dit aan de Stichting voldoet. Er is niet voor gekozen in dat specifieke geval een bedrag aan de banken te restitueren. Voor een bank maakt dit op lange termijn geen verschil; het bedrag dat zij uiteindelijk bij elkaar moet brengen verandert hierdoor niet. Het voordeel van de gekozen oplossing is dat het individuele saldo van een bank eerder de doelomvang bereikt. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat restituties mogelijk zijn indien is voldaan aan de in artikel 23n genoemde voorwaarden.

De verhoging van het individuele saldo is gemaximeerd. De verhoging is niet groter dan de som van (a) het bedrag waarmee het individuele saldo eerder was verlaagd en (b) de ex post bijdrage. Het moet daarbij gaan om een verlaging die heeft plaatsgevonden en een ex post bijdrage die in rekening is gebracht naar aanleiding van dezelfde deconfiture. Dit is tot uitdrukking gebracht met de zinsnede « de betalingsonmacht of de overdracht van deposito-overeenkomsten van de bank waarvan de Nederlandsche Bank het bedrag, bedoeld in het eerste lid, heeft ontvangen. De maximering is nodig omdat zonder maximering het mogelijk is dat het individuele saldo met een groter bedrag wordt verhoogd dan het bedrag waarmee het individuele saldo destijds is verlaagd. Deze mogelijkheid wordt veroorzaakt doordat ook de eerdere verlaging is gemaximeerd: zie artikel 23s, vijfde lid.

Artikel 23x

Dit artikel houdt verband met hetgeen is bepaald in artikel 23w vierde lid. Daarin is bepaald dat de verhoging van de individuele saldi is gemaximeerd. Indien de verhoging van de individuele saldi in een concreet geval is beperkt tot het ingevolge artikel 23w, vierde lid, berekende bedrag, is er nog een restbedrag. Dit is het bedrag waarmee de individuele saldi zouden zijn verhoogd zonder maximering. Artikel 23ij bepaalt dat het algemene gedeelte wordt verhoogd met dat restbedrag.

Het tweede lid ziet op de situatie waarin de deposito's zijn overgenomen in het kader van een overdrachtsplan als bedoeld in Afdeling 3.5.4A van de wet. Het is mogelijk dat het bedrag waarmee de verhoging van het algemene gedeelte ingevolge het eerste lid moet worden verhoogd, groter is dan het bedrag waarmee het algemene gedeelte eerder is verlaagd om de deposito-overname te bekostigen. In dat geval is de verhoging van het algemene gedeelte gemaximeerd tot het bedrag waarmee het algemene gedeelte eerder is verlaagd.

Het derde lid heeft betrekking op de situatie waarin een onderneming niet langer voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria. Dit kan gebeuren doordat de onderneming niet langer het bedrijf van bank uitoefent, of doordat zij haar zetel verplaatst naar een andere Staat. In beide gevallen neemt zij niet langer deel aan het Nederlandse depositogarantiestelsel. De Stichting hevelt het individuele saldo dat de desbetreffende onderneming heeft opgebouwd in de periode dat zij nog wel deelnam aan het Nederlandse depositogarantiestelsel over naar het algemene gedeelte.

Artikel 23ij

Artikel 23ij bouwt voort op artikel 23x, tweede lid. Indien door de maximering van de verhoging van het algemene gedeelte er nog een bedrag resteert, wordt het individuele saldo van de overnemende bank verhoogd met het surplus. De verwachting is dat artikel 23ij niet vaak tot toepassing zal komen. Dit artikel is het sluitstuk van de regeling inzake het verhogen van de middelen in het fonds nadat DNB aan de Stichting een bedrag heeft voldaan, nadat zij op haar beurt een bedrag heeft ontvangen uit de boedel van de bank waarvan de betalingsonmacht is vastgesteld of waarvan de deposito-overeenkomsten zijn overgedragen. De zinsnede 'indien op die bank paragraaf 3.5.6.1 of 3.5.6.2 van de wet van toepassing is' is opgenomen omdat het niet geheel is uitgesloten dat de bank die de deposito's overneemt, niet deelneemt aan het Nederlandse depositogarantiestelsel, omdat zij haar zetel in een andere staat dan Nederland heeft. Een dergelijke bank heeft geen individueel saldo, zodat er niets is om te verhogen.

Artikel 23z

DNB kan een herstelbijdrage in rekening brengen. Hiervoor moet zijn voldaan aan een voorwaarde: de totale omvang van de in het fonds aanwezige middelen is kleiner geworden dan 0,5 procent van de omvang van de depositobases van alle banken, doordat de Stichting heeft een vergoeding naar aanleiding van de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel of een deposito-overdracht aan DNB heeft voldaan. De herstelbijdrage is ervoor bedoeld om een vermindering van de in het fonds aanwezige middelen te herstellen. De Stichting kan dus niet een herstelbijdrage in rekening brengen zonder dat er een beroep op het fonds is gedaan. DNB stelt een herstelbijdrage vast voor het geheel van banken. Dit bedrag wordt vervolgens omgeslagen over de banken naar rato op basis van de verhouding tussen de gegarandeerde deposito's die bij elke bank worden aangehouden volgens de rapportages die zijn gedaan in het kwartaal waarin de Stichting de vergoeding aan DNB heeft voldaan. Voorstelbaar is dat DNB niet onmiddellijk na de vergoeding aan DNB besluit tot het in rekening brengen van een herstelbijdrage. Ook in dat geval wordt het bedrag omgeslagen op basis van de rapportages die zijn gedaan in het kwartaal waarin de Stichting de vergoeding aan DNB heeft voldaan.

Artikel 23aa

Dit artikel regelt wat er met de individuele saldi gebeurt in geval van fusie of splitsing van banken, en wanneer er een deposito-overdracht plaatsvindt anders dan ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet. Bij fusie worden de twee individuele saldi van de fuserende banken samengevoegd, en wordt het individuele normbedrag berekend voor de overnemende bank of de nieuw opgerichte bank. Dit gebeurt op basis van de hypothese dat het op het vorige toetsmoment bestaande individuele normbedrag en de depositobasis van de bank waarvan de deposito's overgaan reeds waren opgeteld bij het individuele normbedrag onderscheidenlijk de depositobasis van de verkrijgende of nieuw opgerichte bank. Hetzelfde geldt in geval van een deposito-overdracht, anders dan ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet. Zonder een dergelijke bepaling zou het resultaat worden bereikt dat het algemene gedeelte wordt verhoogd met het bedrag van het individuele saldo van de bank die ophoudt te bestaan, en dat de overnemende of nieuwe bank over de depositobasis van de verdwijnende bank weer van voren af basisbijdragen moet betalen.

Artikel 23bb

Afdeling 3.5.4A van de wet regelt de overgang van deposito-overeenkomsten in het kader van crisisinterventie. Artikel 23bb bepaalt dat een dergelijke overgang voor de toepassing van artikel 23aa gelijk wordt gesteld met een fusie, splitsing of deposito-overname.

In artikel 23t is bepaald dat de Stichting eerst het individuele saldo van de bank die wordt overgenomen verlaagt met het bedrag dat aan deposito's wordt overgenomen. In artikel 23bb is bepaald dat zij vervolgens de individuele saldi samenvoegt tot het individuele saldo van de overnemende bank. Voor de berekening van de individuele saldi en de individuele normbedragen wordt dezelfde methode gebruikt als die welke is bepaald in artikel 23aa.

Door de overname stijgt de individuele depositobasis van de overnemende bank. De Stichting berekent het individuele normbedrag voor de verkrijgende bank op basis van de nieuwe depositobasis. Dit betekent dat de verkrijgende bank in de kwartalen na de overname meer aan het depositofonds zal moeten voldoen, aangezien de depositobasis van de bank is toegenomen. Dit meerdere bestaat uit $1\frac{2}{3}$ basispunt van de overgenomen deposito's aan basisbijdragen. Aangezien de overname van deposito's tot een hoger basisbedrag leidt, kan dit ook tot een hogere risicobijdrage leiden indien deze niet op 0 procent is gesteld.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat is onderzocht of een andere oplossing in aanmerking kon komen, namelijk die waarin het individuele saldo van de overdragende bank voorafgaand aan de toevoeging aan het individuele saldo van de overnemende bank niet wordt verlaagd met het bedrag van de door de Stichting aan de Nederlandsche Bank voldane vergoeding of de gemaakte kosten. Een dergelijke oplossing is onwenselijk. In die oplossing leidt de overname van de deposito's ertoe dat de basisbijdrage van de overnemende bank niet wordt verhoogd, maar worden de individuele saldi van de andere sterker verlaagd. Zij zouden daardoor extra verplichtingen krijgen om hun individuele saldi op het niveau van het normbedrag te brengen. Het is onwenselijk van de andere banken dan de overnemende bank extra verplichtingen te verlangen voor de overname van de deposito's door een concurrent. De verplichtingen van de banken in geval van een door het depositogarantiefonds betaalde overgang van deposito's in het kader van Afdeling 3.5.4A van de wet dienen niet groter te zijn dan de verplichtingen van de banken in geval van een beroep op het depositogarantiefonds als gevolg van een betalingsonmacht van een bank.

Een voorbeeld moge een en ander verduidelijken. Aan het depositogarantiestelsel nemen veel banken deel, waaronder bank A en B. Bank A heeft een depositobasis van € 50 miljoen, B van € 100 miljoen. Beiden banken hebben 75% van hun individuele doelomvang bereikt, anders gezegd, het individuele saldo van beide banken is 0,75 procent van hun respectieve depositobases. Het individuele saldo van bank A is dus € 375.000 en het individuele saldo van bank B is € 750.000. De individuele saldi van beide banken zijn gelijk aan de onderscheidene individuele normbedragen. De deposito's van bank A worden ingevolge Afdeling 3.5.4A van de wet overgedragen aan bank B. Het individuele saldo van bank A wordt verlaagd tot 0 ingevolge art 23t. Door de verlaging van het saldo van bank A wordt het individuele normbedrag van bank A ook naar nul teruggebracht, waarna het wordt opgeteld bij het normbedrag van bank B. Doordat bank B de deposito's overneemt van bank A, stijgt de individuele depositobasis van bank B van € 100 miljoen naar € 150 miljoen. Daardoor wordt de nieuwe doelomvang van bank B € 1,5 miljoen.

Aannemend dat de depositobasis verder niet groeit, bedraagt het eerstvolgende kwartaal na de deposito-overdracht de basisbijdrage die bank B moet betalen dan $1\frac{2}{3}$ basispunt van de depositobasis, dus $1\frac{2}{3}$ van € 150 miljoen oftewel € 25.000. Een suppletie is in dit voorbeeld waarbij de depositobasis verder niet gegroeid is niet verschuldigd.

Artikel 23cc

In het algemene gedeelte van deze toelichting is reeds ingegaan op de verdeling van taken van DNB en de Stichting. In de artikelen betreffende de basisbijdrage,

suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage en herstelbijdrage, is bepaald dat DNB de hoogte van die bijdragen vaststelt. In het eerste lid is bepaald dat DNB een bank in kennis stelt van de hoogte van de onderscheidene bedragen. DNB factureert deze bedragen, met dien verstande dat DNB meedeelt dat de banken de bedragen niet aan DNB dienen te voldoen, maar aan de Stichting. DNB bepaalt binnen welke termijn een bank de bedragen dienen te voldoen, en vermeldt die termijn in de factuur.

Het tweede lid heeft betrekking op de situatie waarin een bank op grond van artikel 23o niet alle bijdragen volledig hoeft te betalen omdat zij anders meer dan 5% van haar eigen vermogen zou moeten voldoen. DNB deelt dat mee aan de desbetreffende bank, en deelt mee dat de bank de rest in het eerstvolgende jaar moet betalen.

In het derde lid is bepaald dat DNB de termijn bepaalt waarbinnen moet worden betaald.

In het vierde lid is de verplichting van de banken opgenomen om de in rekening gebrachte bedragen te voldoen.

In het vijfde lid is bepaald dat de Stichting de individuele saldi en het algemene gedeelte verhoogt onverwijld nadat zij de in rekening gebrachte bedragen heeft ontvangen. Zie ook de toelichting op artikel 23k, eerste lid. Die bepaling beoogt voor te schrijven dat de basisbijdrage wordt toegerekend aan het individuele saldo; artikel 23o bepaalt wanneer de verhoging daadwerkelijk plaatsvindt. Uit de plaatsing van deze bepaling in artikel 23cc als het vijfde lid volgt dat het hier niet de incidentele individuele verhoging betreft, bedoeld in artikel 23x.

In het zesde lid is bepaald dat de vastgestelde bedragen van de basisbijdrage, suppletie en risicobijdrage zijn verschuldigd over het kwartaal waarop de vaststelling betrekking heeft. De achtergrond van deze regel is van boekhoudkundige aard. Met deze regel wordt voorkomen wordt dat een bank alle toekomstige bijdragen in één keer als last in de jaarrekening moeten worden vermeld. Er is dus geen aanleiding om een verplichting om vooraf een voorziening in de jaarrekening op te nemen die de gehele opbouwperiode bestrijkt. In dit verband kan worden gewezen op IAS 37.19, laatste zin: 'Because the entity can avoid the future expenditure by its future actions, for example by changing its method of operation, it has no present obligation for that future expenditure and no provision is recognised'. Omdat een bank steeds de mogelijkheid heeft haar funding profiel te wijzigen of haar werkzaamheden te beëindigen, kan met beroep op deze bepaling het treffen van een voorziening vooraf voor de gehele opbouwperiode worden vermeden.

Artikel 23dd

De verdeling van de belangrijkste taken tussen DNB en de Stichting is dat de Stichting het depositogarantiefonds beheert en in stand houdt, en dat DNB vaststelt of er

bedragen verschuldigd zijn en zo ja, wat de hoogte van die bedragen is. Vervolgens dient DNB de bedragen te factureren aan de banken. De banken betalen evenwel niet aan DNB maar aan de Stichting. De uitoefening van de aldus verdeelde taken kan alleen dan goed geschieden indien DNB en de Stichting over en weer aan elkaar gegevens verstrekken. DNB deelt aan de Stichting mee (a) aan welke banken zij heeft meegedeeld dat zij een bedrag aan de Stichting dienen te voldoen, (b) de hoogte van elk bedrag, en (c) of het in rekening gebrachte bedrag een basisbijdrage, suppletie, risicobijdrage, ex post bijdrage dan wel herstelbijdrage is. Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat DNB niet aan de Stichting mededeelt op basis van welke gegevens zij de hoogte van de bedragen heeft vastgesteld. Zo deelt DNB niet mee wat de depositobases van de banken zijn. Zij deelt evenmin aan de Stichting mee op basis van welke gegevens zij een bank in een bepaalde risicocategorie heeft ingedeeld. Wel deelt DNB mee wat voor soort bijdrage een bank is verschuldigd. De Stichting heeft deze laatste informatie nodig om het bedrag toe te kunnen rekenen aan het algemene gedeelte dan wel aan het individuele saldo van de desbetreffende bank. DNB deelt de in het eerste lid genoemde gegevens een keer per kwartaal aan de Stichting mee.

In het tweede lid is bepaald dat DNB voorts aan de Stichting mededeelt dat een bank niet langer voldoet aan de in artikel 18 genoemde criteria. De Stichting heeft die informatie nodig teneinde het individuele saldo van een bank op wie het depositogarantiestelsel niet langer van toepassing is, niet langer te administreren als een individueel saldo, dat dus tot het bijzondere gedeelte behoort, maar toe te rekenen aan het algemene gedeelte.

Tot slot is in het derde lid bepaald dat de Stichting aan DNB mededeelt wat de hoogte van elk individueel saldo is. DNB heeft dat gegeven nodig om vast te stellen of er een suppletie moet worden voldaan en zo ja, wat daarvan de hoogte is.

Artikel 23ee

Artikel 23ee komt overeen met het oude artikel 21, derde en vierde lid, en is aangevuld voor wat betreft de depositobasis, de risicoweging en de vaststelling van de hoogte van de bijdragen.

Artikel 23ff

Artikel 23ff heeft betrekking op een bijzondere groep, namelijk de groep die blijvend is aangesloten bij een centrale kredietinstelling tezamen met de centrale kredietinstelling. Een groep van aangesloten banken kan op grond van artikel 3:111 van de wet bij ministeriële regeling worden vrijgesteld van het toezicht door de Nederlandsche Bank. Het toezicht wordt op geconsolideerde basis uitgeoefend op de centrale kredietinstelling die controle uitoefent op de bij haar aangesloten banken. In de

praktijk gaat het om de Rabobank. In artikel 23ff is bepaald dat een dergelijke groep, in tegenstelling tot de groep, bedoeld in artikel 23ee, niet apart een verzoek hoeft te doen om als één geheel te worden behandeld voor de regeling met betrekking tot de financiering van het depositogarantiestelsel. Het feit dat de groep op grond van artikel 3:111 van de wet is vrijgesteld bij ministeriële regeling heeft eo ipso tot gevolg dat de groep als één geheel wordt behandeld. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het mogelijk is dat de groep die bestaat uit de centrale kredietinstelling en de bij haar aangesloten banken (de "3:111-groep") op zijn beurt weer een groep vormt met bijvoorbeeld dochters van de centrale kredietinstelling. Voor die laatstbedoelde groep geldt artikel 23ff niet. Artikel 23ff laat evenwel onverlet dat de laatstbedoelde groep een verzoek doet als bedoeld in artikel 23ee.

Artikel 23gg

Artikel 23gg komt overeen met het oude artikel 21, zevende lid.

D

Het nieuwe tweede lid van artikel 29 bepaalt inhoudelijk voor wat betreft het beleggerscompensatiestelsel hetzelfde als het oude tweede lid met betrekking tot de baten die DNB uit de boedel ontvangt. Het nieuwe derde lid regelt de situatie met betrekking tot het depositogarantiestelsel: indien DNB baten uit de boedel ontvangt, keert zij die uit aan de Stichting. De Stichting slaat deze baten om over de in het fonds aanwezige middelen conform de artikelen 23w en 23x. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat in artikel 17a *voor de toepassing van § 6.3* de Stichting depositogarantiefonds is gedefinieerd als 'Stichting'. Artikel 29 maakt deel uit van § 6.4, reden waarom in artikel 29 naar 'Stichting depositogarantiefonds' wordt verwezen, niet naar 'Stichting'.

E en F

Met de wijzigingen in de onderdelen E en F worden enkele onjuiste verwijzingen gecorrigeerd.

G

Met deze wijziging wordt een redactionele ongerechtigheid ongedaan gemaakt.

H

De wijzigingen in onderdeel H zijn toegelicht in het algemene gedeelte, onder punt 3, "enkele andere onderwerpen".

Artikel II

De wijzigingen in artikel II bieden een grondslag voor de verstrekking van staten door banken aan DNB om DNB in staat te stellen haar taak als uitvoerder van het depositogarantiestelsel uit te voeren. De oude tekst van het Besluit prudentiële regels had op dit punt slechts betrekking op gegevens ten behoeve van het *toezicht op de naleving* van het Deel Prudentieel toezicht. DNB treedt hier echter niet op in haar rol van toezichthouder, maar in die van uitvoerder van het depositogarantiestelsel.

Artikel III

Tijdens de voorbereiding van het thans voorliggende besluit is het wetsvoorstel Wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen ingediend bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal. In dit besluit wordt daarnaar meermalen verwezen, thans nog door te verwijzen naar "Afdeling 3.5.4A". Onze Minister kan die verwijzingen aanpassen wanneer de definitieve nummering van de artikelen in de Wet op het financieel toezicht die door bedoeld wetsvoorstel worden ingevoegd in die wet, bekend is, nadat het wetsvoorstel is aangenomen en tot wet is verheven.

De Minister van Financiën,